

- ΝΕΟΛΑΙΑ
- ΣΤΡΑΤΟΣ
- ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΜΟΣ - ΕΡΓΑΤΙΚΑ
- ΦΟΡΟΛΟΓΙΕΣ
- ΣΡΙ-ΛΑΝΚΑ
- ΕΛΛΑΔΑ-ΤΟΥΡΚΙΑ

Μετα τις Δημοτικές:

ΑΜΕΣΟ ΚΑΘΗΚΟΝ Η ΕΝΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ

Αν οι βουλευτικές εκλογές του 1985 ήταν η μεγάλη καταδίκη της Ακελικής γραφειοκρατίας, οι Δημοτικές εκλογές του 1986 είναι η μεγάλη καταδίκη της γραφειοκρατίας της ΕΔΕΚ. Μέσα στις πιο ευνοϊκές συνθήκες που μπορούσε να βρει η Εδεκίτικη γραφειοκρατία κα-

η ήττα της ΕΔΕΚ είναι ακόμα πιο σοβαρή αν υπολογίσει κανείς πως στις Δημοτικές εκλογές ψήφισαν και οι δεκαεχτάχρονοι, όπου η επιρροή της ΕΔΕΚ ήταν δυσανάλογα μεγάλη. Πως όμως κατάφερε η Εδεκίτικη γραφειοκρατία να μετατρέψει την ανοδική πορεία του κόμματος στην ήττα των Δημοτικών Εκλογών;

Πριν προσπαθήσουμε ν' απαντήσουμε στο ερώτημα είναι καλά

να θυμηθούμε το τι έγινε στις βουλευτικές εκλογές του 1985. Τότε η ήττα του ΑΚΕΛ αποδόθηκε απ' όλους γενικά και ιδιαίτερα από την Εδεκίτικη γραφειοκρατία στην εθνική πολιτική του ΑΚΕΛ. Αντίθετα, εμείς από τότε δείξαμε πως η εθνική πολιτική πολύ λίγο είχε να κάνει με τις εκλογές και εξήγησαμε πως η ήττα του ΑΚΕΛ ήταν καταδίκη της συνεργασίας με την δεξιά και ιδιαίτερα της συνεργασίας, συμφωνημένης

τάφερε ν' αντιστρέψει την ανοδική πορεία του κόμματος και να χάσει περίπου 8% της εκλογικής-της δύναμης ενώ ταυτόχρονα μεγάλο μέρος των ψηφοφόρων που έμειναν πιστοί στο κόμμα αρνήθηκαν να πειθαρχήσουν στο κόμμα για την ψήφιση Δημάρχων

ή τυχαίας, με τον Συναγερμο.

Εξι σχεδόν μήνες μετά, η εθνική πολιτική του ΑΚΕΛ δεν άλλαξε καθόλου. Το μόνο που άλλαξε είναι ότι δεν υπήρχε πια συνεργασία με την δεξιά, υπήρχε η

φρασεολογία και η διάθεση του ταξικού αγώνα μέσα στις τάξεις του ΑΚΕΛ. Το αποτέλεσμα των εκλογών είναι μοναδικό δείγμα της ετοιμότητας της εργατικής τάξης για τέτοιες μάχες.

ΛΙΜΑΝΙΑ: ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΕΠΙΣΤΡΑΤΕΥΣΗ

Επιστράτευση και στα Λιμάνια! Στέρηση από τους εργαζόμενους του κύριου όπλου τους, της απεργίας! Είναι η τρίτη φορά σε λιγώτερο από ένα χρόνο που η κυβέρνηση προχωρά στο μέτρο της επιστράτευσης.

Αυτή είναι η δημοκρατία των αστών και της κυβέρνησης τους.

Το Συνδικαλιστικό κίνημα πρέπει ν' αντιδράσει δυναμικά. Το θέμα δεν είναι νομικό - είναι καθαρά θέμα ταξικού ισοζυγίου. Από την πρώτη στιγμή που κηρύχτηκε η επιστράτευση οι συντεχνίες έπρεπε ν' αντιδράσουν με 2-ωρη γενική απεργία παγκύπρια. Αν η κυβέρνηση επέμενε θα ήταν υπεύθυνη για την κλιμάκωση.

Το εργατικό κίνημα στο σύνολο του λέει: ΟΧΙ στις επιστρατεύσεις. Οι συνδικαλιστικές ηγεσίες πρέπει να ανταποκριθούν και να εγκαταλείψουν την παθητική τους στάση.

Όπου και όποτε το εργατικό κίνημα κατέβηκε ενωμένο και μαχητικό νίκησε.

(Πιο εκτενής κάλυψη στη σελίδα 3)

ΕΘΝΙΚΟ ΖΗΤΗΜΑ:

Βαθυ Αδιέξοδο
Η ώρα της Αριστερας

Η αδυναμία της «Ελληνοκυπριακής πλευρας» να απαντήσει θετικά στις προτάσεις του γ.γ. του Ο.Η.Ε. την έχει ρίξει στην πιο δύσκολη θέση στην οποία βρέθηκε τα τελευταία χρόνια. Οι προτάσεις Γκουεγιάρ του περασμένου Μάρτη θεωρήθηκαν απ' όλες τις πολιτικές δυνάμεις του τόπου σαν «φιλοτουρκικές». Έτσι κανένας δεν τόλμησε να προπαγανδίσει ανοιχτά την αποδοχή τους. Η προσπάθεια της «Ελληνοκυπριακής Πλευρας» να ελιχθεί, ζητώντας διεθνή διάσκεψη η συνάντηση κορυφής για να ξεκαθαρίσουν τα βασικά ζητήματα πάνω στα οποία υπάρχουν διαφωνίες απότυχε οίχτρα: ο γ.γ. χαρακτήρισε, μπροστα σ' ολόκληρη τη διεθνή κοινή γνώμη, σαν ανέφικτες τις προτάσεις της κυβέρνησης Κυπριανού.

Ο ΚΥΠΡΙΑΝΟΥ ΣΤΡΙ-ΜΩΓΜΕΝΟΣ

Η Τουρκία κι ο Ντενκτάς δεν θεωρούνται πια αδιάλλαχτοι. Αντίθετα το αίσθημα διεθνώς είναι ότι η Ε/Κ πλευρά δεν είναι διατεθειμένη να κάνει τις απαραίτητες παραχωρήσεις. Οι Δυτικοί πιέζουν και με τρόπο εκβιαστικό τον Κυπριανού να δεχτεί το έγγραφο.

Το δίλημμα του Κυπριανού είναι τεράστιο. Δεν θέλει να δεχτεί το έγγραφο γιατί θεωρεί τις πρόνοιες του φιλοτουρκικές. Όμως αν το απορρίψει, τότε εμφανίζεται μπροστα σ' όλο τον κόσμο σαν ο υπεύθυνος για την αποτυχία οπότε ανοίγει ο δρόμος για την αναγνώριση του κράτους. Αν κάτω απ' αυτές

τις πιέσεις το δεχτεί, τότε τα δυο μέρη ξεκινούν συζητήσεις (επιτροπές εργασίας κλπ), πάνω σε ισότιμη όμως βάση, οπότε στην περίπτωση που η διαδικασία καταρρεύσει, η Κυπριακή κυβέρνηση έχει χάσει το παιχνίδι για πάντα. Αυτό που είναι καθοριστικής σημασίας είναι το γεγονός πως ο Ντενκτάς θέλει το δικό του ανεξάρτητο κράτος - έτσι ώστε κι αν ξεκινήσει η διαδικασία των ομάδων εργασίας ο Ντενκτάς έντεχνα θα μεθοδεύσει την κατάρρευση της. Ο Κυπριανού το ξέρει αυτό και καταλαβαίνει πως έχει να διαλέξει ανάμεσα στο γκρεμμο από τη μια και το ρέμα από την άλλη.

Συνέχεια στην 12

ΝΕΕΣ ΑΠΟΒΟΛΕΣ ΣΤΗΝ ΕΔΕΚ!

Η γραφειοκρατία του κόμματος, λίγες μόνο μέρες μετά την ήττα στην οποία οδήγησε το κόμμα, προκαλεί ξανά τα αισθήματα της βάσης. Ενώ η αντίδραση μέσα στη βάση φουντώνει, η γραφειοκρατία απειλεί με νέες αποβολές.

Ο στόχος της είναι καθαρός: Να τρομοκρατήσει τη βάση και να φιμώσει κάθε κριτική φωνή. Να σπάσει το ηθικό της βάσης που σήμερα είναι εξαγριωμένη με την ηγεσία. Μετα τις αποβολές 4 στελεχών της ΕΔΕΝ Αραδίππου δυο βδομάδες πριν από τις εκλογές (!), προσανατολίζονται σήμερα σε νέες αποβολές στην Αθηναίου και τη Λεμεσό.

συνέχεια στη σελ. 2

ΔΗΜΟΤΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

5 σελίδες Αναλύσεις, Συμπεράσματα, Δράση

Η ΝΕΟΛΑΙΑ ΜΕΤΑ ΤΙΣ ΔΗΜΟΤΙΚΕΣ

Η νίκη της Αριστερας με το κέρδισμα της πλειοψηφίας των Δήμων ανοίγει το δρόμο για να εφαρμοστεί μια νέα πολιτική στη Τοπική Αφτοδιοίκηση.

Η συμβολή της νεολαίας σαφής την νίκη ήταν μεγάλη. Έδωσε την υποστήριξη της και πάλησε για το δυνάμωμα της Αριστερας γιατί γνωρίζει ότι μόνο μέσα από μια νέα μορφή της Τοπικής Αφτοδιοίκησης θα βρει την λύση των προβλημάτων που αντιμετωπίζει. Διατι σήμερα η νεολαία κτυπιέται από το σύστημα, με την ανεργία, μέσα στα εργοστάσια, στους στρατώνες, ακόμα στον ελεύθερο της χρόνο.

Η νεολαία έχει να δι-αδραματίσει σημαντικό ρόλο στη λήψη και στη εφαρμογή φιλεργατικών προγραμμάτων από τους εκπροσώπους της Αριστερας. Αυτό δε σημαίνει ότι ο αγώνας θα είναι εύκολος. Ένα σωστό πρόγραμμα, για την εργατική τάξη και τη νεολαία, θα έχει σίγουρα ν' αντιμετωπίσει τις αντιδράσεις της Δεξιάς που θα βλέπει ότι θ' αρχίσει να χάνει τα φτηνά εργατικά χέρια, τα άβολα όργανα που δεν

που δικαιούται πρέπει μαζί με το εργατικό κίνημα, να πιέσει τις ηγεσίες των αριστερων κομμάτων για να ανταποκριθούν σωστά στις ευθύνες τους, να υιοθετήσει ένα ταξικό πρόγραμμα, που να συνδέει τα προβλήματα της νεολαίας με τα προβλήματα και τα αιτήματα ολόκληρου του εργατικού κτήματος. Ένα τέτοιο πρόγραμμα πρέπει να περιλαμβάνει:

■ Κατοχύρωση του ψήφου στα 18.

■ Σπάσιμο της αποξένωσης στρατιώτη και πολίτη.

■ Δημιουργία στρατιωτικών επιτροπών για επαφή με το Δήμο για τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν τόσο μέσα όσο και έξω από τα στρατόπεδα.

■ Λιγότερες ώρες δουλειάς - Αγώνας για το 35ωρο ενάντια στη εντατικοποίηση και την ανεργία.

■ Δημιουργία κατάλληλων νεολαιίστικων λεσχών, γυμναστηρίων κ.α. κτιριακών εγκαταστάσεων για την απασχόληση της νεολαίας για τον ελεύθερο της χρόνο, κάτω από τον έλεγχο και τη διαχείριση των ίδιων των νεολαίων.

ενδιαφέρονται μόνο για την διάσκέδαση και τα μηχανάκια, αλλά ενδιαφέρονται για το μέλλον τους στη ζωή. Θα ανακαλύψει η Δεξιά πολλούς λόγους ενάντια στην εφαρμογή ενός τέτοιου προγράμματος - από την έλλειψη πόρων μέχρι εθνικούς κινδύνους - όμως με δυναμική και αποφασιστική δράση η αντίδραση των αστών και των εκπροσώπων τους θα συντριβεί.

Για να μπορέσει η νεολαία να κερδίσει αυτό

■ Ανέγερση κατοικιών για τα νεαρά εργατικά ζευγάρια.

■ Ανέγερση βρεφοκομικών σταθμών σε όλες τις βιομηχανικές περιοχές.

■ Πάρκα, χώροι πρασίνου κ.α.

■ Να περάσουν οι βασικοί τομείς της οικονομίας κάτω από εργατικό έλεγχο και να περάσει η οικονομία στα χέρια των εργαζομένων, για να βρούμε τους αναγκαίους πόρους για υλοποίηση του προγράμματος.

A.A.

Η «Νεολαία» ο Αστικός Τύπος και ο Ματαφίας

Τόλμησε η «Νεολαία» το εκφραστικό όργανο της ΕΔΟΝ να κριτικάρει τους εθνικιστικούς λόγους του Ματαφία και έπεσαν πάνω της, σύσσωμος ο αστικός τύπος και η ΔΕΞΙΑ, για ν' αποστομώσουν τους «αναιδείς» «ανθέλληνες» νεολαίους της ΕΔΟΝ. Αφτο μας έλειπε τώρα, για να κριτικάρουμε μια ομιλία πρέπει να παίρνουμε την άδεια του «Κήρυκα» της «Σημερινής» της «Αλήθειας» και των στρατηγών.

Εμείς ένα έχουμε να τους πούμε. Στο βαθμό που η εργατική τάξη θα συνειδητοποιήσει την ανεξάρτητη κοινωνική της θέση, στο βαθμό που θα καταχτά την πολιτική της ανεξαρτησία, η κριτική και η αντιπαράθεση προς και με το αστικό κράτος θα γίνεται πιο ταχτική. Η εργατική τάξη, η μοναδική επαναστατική τάξη της κοινωνίας, διεκδικεί τον δικό της ρόλο μέσα στην ιστορία. Γι' αυτό θυμώσαν, γιαφτο κιτρίνισαν οι «λάζαροι» του εθνικισμού. Γιατι ξέρουν ότι από την εργατική τάξη και το κομμουνιστικό της

ο Ματαφίας, αξιωματικός με Νατοϊκή στολή και στο Τ.517 να πιστώνεται με «αγαθές προθέσεις»; Σύντροφοι είναι ή δεν είναι αξιωματικός με νατοϊκή στολή; Εμείς λέμε ότι είναι. Γιατι ανέβηκε την ιεραρχία ενός στρατού που τον έχτισαν οι Αμερικάνοι το 1949 με δολάρια και λόγχεις, πατώντας πάνω στα κόκκαλα των Ελλήνων κομμουνιστών.

Αλλα δεν είναι μόνο αυτό. Στο ίδιο σχόλιο αναφέρεται το εξής:

«Το πρώτο που θέλουμε να υπογραμμίσουμε είναι το ότι η

Ο Γρίβας και οι αξιωματικοί που πίνουν τον καφέ τους στο σταθμό Σκαρίνου μετά τις σφαγές της Κοφίνου.

πρόγραμμα προέρχεται η μοναδική απειλή για την ανατροπή του συστήματος της εκμετάλλευσης και των προνομιακών τους θέσεων μέσα στην κοινωνία. Ξέρουν πολύ καλά οι έμμισθοι διανοούμενοι του κεφαλαίου ότι η εργατική επανάσταση θ' αντικαταστήσει την σημερινή ιεραρχία με συμβούλια εργατών και στρατιωτών που θ' ανατρέψουν όχι μόνο τους «στρατηγούς των όπλων», αλλά και τους «στρατηγούς της γνώσης».

Η «Νεολαία» όμως πρέπει να καταλάβει ότι οι υπαναχωρήσεις, η ασάφεια και τα μασχημένα λόγια μπροστά στις πιέσεις των εμμισθών δημοσιογράφων του κεφαλαίου, σκορπουν σύγχυση απογοήτωση και τελικά αποπροσανατολίζουν την νεολαία. Έτσι πως, γίνεται στο τεύχος 516 να χαρακτηρίζεται (και πολύ σωστά)

ΕΔΟΝ θεωρούσε και θεωρεί την Εθνική Φρουρά σαν αναπόσπαστο συστατικό της όλης αντικατοχικής, αντι-ιμπεριαλιστικής πάλης που διεξάγει ο λαός μας και εχτίμα τον ρόλο που αυτή διαδραματίζει. Η Ε.Φ. βρίσκεται στη πρώτη γραμμή για υπεράσπιση της ανεξαρτησίας της Κύπρου».

Και όμως τα ερωτήματα της ιστορίας προβάλλουν αμείλιχα. Κάθε συνειδητός νεολαίος μαχητής του σοσιαλισμού -κομμουνισμού πρέπει ν' απαντήσει σταράτα. Όταν η Ε.Φ. σκότωνε, βίαζε και λεηλατούσε τουρκοκυπριακούς πληθυσμούς, όταν ξεσπίτωνε 60.000 τουρκοκυπρίους και τους εξανάγκαζε με την βία και την τρομοκρατία να αναζητήσουν καταφύγιο στον Τ/Κ τμήμα της Λευκωσίας και στην λωρίδα γης προς την Κερύνεια όπου βρισκόταν η

Ο «Τουρκοφάγος» Σαμψών πανηγυρίζει τη νίκη του μετά από την επίθεση και τις σφαγές αμάχων στην Ομορφίτα.

ΤΟΥΡΔΥΚ, μήπως εξυπηρετούσε τον αντι-ιμπεριαλιστικό αγώνα του λαού μας; Όταν στρίμωχνε τους Τ/Κ σε μικρούς θύλακες που κάλυπταν το 4% του εδάφους, όταν τους απομόνωνε (μετα από τρεις στρατιωτικές ήττες) πολιτικά (ντε φάκτο κατάργηση Βέτο, αντι-προεδρίας, και συμμετοχής στο κράτος) και οικονομικά (φτηνή εργατική δύναμη) βοηθούσε μήπως τον αντι-ιμπεριαλιστικό αγώνα; Σύντροφοι, μόνο στρουθοκάμηλοι εθνικιστές δεν μπορούν να δουν ότι τον Δεκέμβρη του 63, τον Αύγουστο του 64, και τον Νιόβρη του 67 ο Αττίλας φορούσε φουστανέλλα.

Η Ε.Φ. δεν είναι τα πρόσωπα που την αποτελούν. Ακόμα και αν ο Ματαφίας είχε «αγαθές προθέσεις» αυτό δεν θάχε καμμία πραγματική

σημασία. Γιατι η Ε.Φ. είναι δομή, είναι ιεραρχία, είναι η κάθετη πειθαρχία, είναι το πρόγραμμα, η ιδεολογία, ο παραμερισμός και η υποταγή των κληρωτών. Είναι όλα αυτά μαζί. Ένας τρόπος υπάρχει για να τα αντιμετωπίσουμε: συνδικαλιστικές και πολιτικές ελευθερίες στους στρατιώτες. Εκεί θα φανει ποιοι έχουν «αγαθές προθέσεις» και ποιοι όχι. Κανένας στρατηγός καμμία εθνική σημαία δεν συγκινεί τους Τ/Κ. Μόνο το σοσιαλιστικό πρόγραμμα, οι κόκκινες σημαίες μετασφουροδρέπανα και τες σφιγμένες γροθιές μπορούν να μιλήσουν στην καρδιά τους και να τους ενθουσιάσουν. Μόνο ο αγώνας για την εξουσία της αριστερας, μόνο ο αγώνας για το σοσιαλισμό θα κλείσει το στόμα στους στρατηγούς.

ΝΕΕΣ ΑΠΟΒΟΛΕΣ ΣΤΗΝ ΕΔΕΚ!

συνέχεια από σελ. 1

Στη Λεμεσό, ειδικά, οι πιστοί της γραφειοκρατίας θεωρούν πως όσοι Εδεκίτες υπόγραψαν το κάλεσμα προς τη Δ. Μιχαηλίδου για να αποσύρει την υποψηφιότητά της πρέπει να αποβληθούν.

Τα στελέχη της βάσης πρέπει να τους απαντήσουν σκληρά: δεν είναι οι αριστεροί αγωνιστές που πρέπει να φύγουν είναι οι γραφειοκράτες και οι καιροσκόποι που βρίσκονται στην ηγεσία, αυτοί που οδηγούν το κόμμα μακριά από τις σοσιαλιστικές αρχές και σε εκλογικές ήττες.

Η αντίδραση της γραφειοκρατίας είναι σπασμωδική - μπροστά στη μαζική καταδίκη της πολιτικής της από τη κομματική βάση. Είναι κίνηση απόγνωσης, ένδειξη αδυναμίας όχι δύναμης. Από τη γραφειοκρατία λείπει το πολιτικό θάρρος, η πολιτική επιχειρηματολογία, έτσι καταφεύγει σε διοικητικά μέτρα.

Ο κύριος εχθρός του κόμματος βρίσκεται μέσα στο ίδιο το κόμμα. Είναι η γραφειοκρατία. Ο αγώνας της βάσης πρέπει να γίνει πάνω απ' όλα αγώνας για το διώξιμο της.

ΛΙΜΑΝΙΑ: ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΕΠΙΣΤΡΑΤΕΥΣΗ

«Μα που ζιούμεν, σε κανένα καθεστώς Πινοσιετ στην Χιλή;». «Αυτό το πράμαν εν διχτατορία», «Η κυβέρνηση σκότωσε τον Συνδικαλισμο και την Δημοκρατία». Με αυτά τα λόγια αντιμετώπισαν οι λιμενικοί υπάλληλοι την επιστράτευση τους. Πραγματικά η ενέργεια της Κυβέρνησης δεν είναι τίποτα άλλο παρα μια σοβαρή επίθεση ενάντια στο εργατικό κίνημα και την Δημοκρατία.

Όταν οι αστοι και η κυβέρνηση που τους εκφράζει, μιλουν για Δημοκρατία και συνδικαλιστικά δικαιώματα οι εργάτες πρέπει νάχουν υπόψη τους ότι όλα είναι ένα μεγάλο ψέμα. Όταν οι αστοι μιλουν για Δημοκρατία εννοουν το δικαίωμα-τους να εκμεταλλεύονται τους εργάτες. Όταν η κυβέρνηση μιλά για συνδικαλισμο δεν το κάμνει επειδη πραγματικά πιστεύει σ' αυτόν αλλά γιατί είναι αναγκασιμένη. Το δικαίωμα του εργάτη να οργανώνεται και να συνδικαλιζείται είναι κερδοσιμένο μέσα απο αγώνες και πληρώθηκε με αίμα.

Η ενέργεια της Κυβέρνησης να επιστρατεύσει τους λιμενικούς επειδη αγωνίζονταν για τα δικαιώματα - τους είναι το πέταμα της μάσκας που αφήνει να φανει το πραγματικό-της πρόσωπο. Ο ρόλος της κυβέρνησης δεν είναι ο ρόλος αυτού που βρίσκεται πάνω απο τις τάξεις και που προσπαθει για το καλο του λαου και της κοινωνίας. Ο ρόλος της κυβέρνησης είναι να εκφράζει και να εκπροσωπει τα συμφέροντα του κεφαλαίου με τον καλύτερο δυνατον τρόπο.

Είναι μέσα σ' αυτά τα πλαίσια που πρέπει να δούμε και την τελευταία ενέργεια της κυβέρνησης. Δεν πρέπει να περάσει απαρατήρητα το γεγονός ότι προχώρησε στην επιστράτευση κάτω απο τις παροτρύνσεις

και τα χειροκροτήματα του ΚΕΒΕ και της ΟΕΒ. Με αυτο τον τρόπο η κυβέρνηση βρέθηκε επικεφαλής της επίθεσης του κεφαλαίου ενάντια στο εργατικό κίνημα πιο γενικά.

Με την δικαιολογία ότι «οι υπηρεσίες είναι ουσιώδεις» το μέτρο της επιστράτευσης έχει χρησιμοποιηθεί ξανα και ξανα. Η Κυβέρνηση απειλησε να επιστρατεύσει τους υπαλλήλους των Κυπριακών Αερογραμμών πέρσι ενω χρησιμοποίησε το μέτρο ενάντια στους υπαλλήλους της Αρχής Ηλεκτρισμου, και τους υπαλλήλους των Ιατρικών υπηρεσιών. Σ' όλες τις περιπτώσεις οι εργαζόμενοι υποχώρησαν. Δημιουργήθηκε έτσι ένα ευνοϊκό προηγούμενο. Είναι αυτο το προηγούμενο που της επέτρεψε σήμερα να προχωρήσει ενάντια στους Λιμενικούς και όχι το γεγονός ότι οι υπηρεσίες-τους είναι «ουσιώδεις». Μ' αυτήν την λογική ουσιώδεις είναι και οι οικοδομες είναι και ο τουρισμος είναι και ο κάθε κλάδος της οικονομίας. Αν το εργατικό κίνημα υποχωρήσει μπροστα στη νέα επίθεση του κεφαλαίου και της κυβέρνησης βάζει τις προϋποθέσεις για να δεχτεί νέα επίθεση.

Παράλληλα η φύση της επίθεσης την κάμνει να είναι μια σοβαρή επίθεση ενάντια στο εργατικό κίνημα γενικά. Δεν είναι επίθεση ενάντια στις κατακτήσεις του εργατικού κινήμα-

τος όπως η ΑΤΑ αλλά είναι επίθεση ενάντια στο δικαίωμα του να οργανώνεται και να διεκδικεί τα συμφέροντα του.

Μπροστα σ' αυτήν την κατάσταση το εργατικό κίνημα πρέπει να αν-

τεπτεθει δυναμικά. Τα λιμάνια πρέπει να είναι ο τελευταίος χώρος όπου οι Αστοι και η κυβέρνηση

επιχειρουν αυτο του είδους την επίθεση. Για να επιτευχθεί αυτο πρέπει το

εργατικό κίνημα να αντεπτεθει σύσσωμο. Οι ηγεσίες των συντεχνιών δεν θα πρέπει να διστάσουν να προχωρήσουν ακόμα και σε παναπεργία. Το εργατικό κίνημα πρέπει

να δώσει το μήνυμα ότι είναι αποφασισμένο να παλαίψει σκληρά για να περιφρουρήσει το δικαίωμα της ύπαρξης και δράσης του.

ΠΑΝΙΚΟΣ ΣΟΛΩΜΟΥ

Το πρόβλημα στα Λιμάνια

(Το κείμενο γράφτηκε πριν την επιστράτευση)

Η σύγκρουση στα λιμάνια - που είχε αποκορύφωμα την 24ωρη απεργία στις 29 του Μάη - μεταξύ Αρχής Λιμένων, ΚΕΒΕ, ΟΕΒ και Συνδέσμου Ναυτικών Πραχτόρων απο την μια και εργαζομένων απο την άλλη, δείχνει ότι η Κυπριακή κοινωνία, σαν αποτέλεσμα της όξυνσης των προβλημάτων της οικονομίας, έχει μπει σε μια περιοδο όξυνσης της ταξικής πάλης. Είναι χαρακτηριστικό το γεγονός ότι η σύγκρουση έγινε πέρα απο τις πρόνοιες του βιομηχανικού κώδικα. Ξεκίνησε σαν απλο θέμα υπερωριών όταν η Αρχή προσπάθησε να τις περιορίσει. Οι συντεχνίες ζήτησαν να συζητήσουν το θέμα, η Αρχή Λιμένων Κύπρου (ΑΛΚ) αρνήθηκε με αποτέλεσμα οι εργάτες να προχωρήσουν σε 24ωρη απεργία ενω η ΟΕΒ και το ΚΕΒΕ ζήτησαν απο την Κυβέρνηση να επέμβει δυναμικά επιστρατεύοντας τους απεργούς.

Η ΑΛΚ σαν ένας οργανισμος που λειτουργει στην βάση του κέρδους μέσα στα πλαίσια του κεφαλαιοκρατικού τρόπου παραγωγής βρέθηκε στην ανάγκη να περιορίσει τα έξοδα της για να διατηρήσει τα κέρδη-της. Έτσι με επιχείρημα την συμπίεση των εργατικών κόστων ξεκίνησε μια προσπάθεια περάσματος των βαρών της κρίσης στους ώμους των εργαζομένων. Η ΑΛΚ υποστηρίζει ότι προσπαθεί να περιορίσει τις άρχηστες υπερωρίες όμως αυτο που κάμνει είναι να εντατικοποιεί την δουλειά και να την κάμνει πιο επικίνδυνη. Αυτο αποδουκνείται εξάλλου

και απο την άρνηση της να συζητήσει το θέμα με τους συντεχνίες, φτάνοντας μάλιστα στο σημείο να δηλώνει ότι «το θέμα της υπερωριακής απασχόλησης εμπίπτει στην σφαιρα των αρμοδιοτήτων της» και ότι αποτελεί «προνόμιο της αρχής και δεν είναι διαπραγματεύσιμο».

Μπροστα σ' αυτήν την στάση οι Συντεχνίες ΠΑΣΥΔΥ, ΣΥΑΛΚ, ΣΗΔΗΚΕΚ (ΠΕΟ) και ΟΜΕΠΕΓΕ (ΣΕΚ) πολυ σωστα προχώρησαν σε απεργία που ανάγκασε την Αρχή να συζητήσει το θέμα.

Οι εργοδοτικές οργανώσεις - ΚΕΒΕ ΟΕΒ - μπροστα στην αντίδραση

Οι υπάλληλοι της Αρχής Λιμένων με το διάταγμα της επιστράτευσης.

των εργαζομένων ζήτησαν απο την Κυβέρνηση να επέμβει δυναμικά ώστε να αποφευχθεί η απεργία για το καλο της «Οικονομίας μας». Ο Σύνδεσμος Ναυτικών Πραχτόρων υποστήριξε τις προσπάθειες της Αρχής για περιορισμο στις σπατάλες και για να μπει «τάξη» στο χάος του Λιμανιου. Στην ουσία όμως οι εργοδότες ήθελαν να βάλουν την κυβέρνηση μπροστα, στην προσπάθεια τους για μια πιο γενική επίθεση ενάντια στην εργατική τάξη που αποκαρο έχουν αρχίσει.

Απο την άλλη όταν οι εργοδότες μιλουν για το καλο της «οικονομίας μας» εννοουν αποκλειστικά και μόνο τα δικα τους κέρδη. Αν η οικονομία πάει καλά ή όχι την ευθύνη φέρουν αυτοί που την διαχειρίζονται αυτοί

που αποφασίζουν για τις επενδύσεις, την παραγωγή και το εμπόριο. Αυτοί είναι οι κεφαλοκράτες της ΟΕΒ και του ΚΕΒΕ. Είναι αυτοί που έχουν την ευθύνη για το χάος τόσο στα λιμάνια, όσο και στην οικονομία πιο γενικά.

Το χάος που επικρατεί στα λιμάνια μπορεί να λυθει μόνο μέσα απο την κρατικοποίηση τους, κάτω απο συνθήκες εργατικού ελέγχου. Τα ιδιωτικά κεφάλαια πρέπει να φύγουν απο τα λιμάνια. Πρέπει όλες οι εργασίες να περάσουν στα χέρια της Αρχής Λιμένων. Όμως σ' όλες τις αποφάσεις πρέπει να υπάρχει η ουσιαστική συμμετοχή των εργαζομένων. Η διοίκηση των Λιμανιών πρέπει να περάσει στα χέρια των εργαζομένων στα Λιμάνια, Συνδικαλιστικού Κινήματος και του κράτους.

ΓΡΑΜΜΑ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗ

Καταγγέλλω σ' όλη την νεολαία τις συνθήκες διαβίωσης στο στρατόπεδο μου. Η μονάδα μου είναι γνωστή αλλά δεν την αποκαλύπτω για λόγους ευνητους. Ο διοικητής με τα ουρλιαχτα του και τις «ριπες» των φυλακών σκορπίζει τον τρόμο και κάθε του εμφάνιση μας τρέπει σε φυγή. Παραθέτουμε εδώ ένα απλο δείγμα της «καμπάνας» που έριξε μέσα σε μια βδομάδα:

- Ο στρ..... τιμωρείται δια 5νθημέρου φυλακίσεως, γιατί ακουμπούσε σε τοίχο ενω ήταν σκοπος.
- Ο στρ..... τιμωρείται δια 8μέρου φυλακίσεως, γιατί καθόταν στη σκοπιά.
- Ο στρ..... τιμωρείται δια 10μέρου φυλακίσεως, γιατί αντιμίλησε αξ/κου.
- Ο στρ..... τιμωρείται δια 10μέρου φυλακίσεως, για άρνηση διαταγής.
- Ο στρ..... τιμωρείται δια 8μέρου φυλακίσεως, γιατί δεν χαιρέτησε ζωηρα ανώτερο αξ/κο.
- Ο λχίας..... τιμωρείται δια 4μέρου κρατήσεως, γιατί έριξε χάμω αποτσιγαρο.
- Ο στρ..... τιμωρείται δια 10μέρου φυλακίσεως, γιατί βρέθηκαν στην κατοχή του βιβλία και περιοδικα.
- Ο Δνέας..... τιμωρείται δια 5νθημέρου φυλακίσεως, γιατί ήταν ακούρευτος.
- Ο στρ..... τιμωρείται δια 2μέρου φυλακίσεως, γιατί άκουε ραδιόφωνο σε ώρα αναπαύσεως.
- Ο στρ..... τιμωρείται δια 7μέρου φυλακίσεως, γιατί κυκλοφορούσε στην έξοδο του, με πολιτική περιβολή.
- Ο στρ..... τιμωρείται δια 8μέρου φυλακίσεως, γιατί δεν χαιρέτησε περίπολο της στρατονομίας.
- Ο στρ..... τιμωρείται δια 10μέρου φυλακίσεως, γιατί πιάστηκε απο περίπολο φρουραρχείου, να τρώει σάντουιτς, σε κεντρικο δρόμο.
- Ο στρ..... τιμωρείται δια 8μέρου φυλακίσεως, γιατί αρνήθηκε να αγιαστεί.

ΝΑ ΚΑΤΑΡΓΗΘΟΥΝ ΤΑ ΠΕΙΘΑΡΧΕΙΑ -ΚΡΑΤΗΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΩΝ

— Εκατοντάδες στρατιώτες απο τις παλιες και τις νέες σειρες είχαν την τραυματική εμπειρία να περάσουν λίγες μέρες της θητείας μέσα στα πειθαρχεία-κρατητήρια της Εθνοφρουρας.

Σε τίποτα δεν διαφέρουν απο τα μπουντρούμια τα ΕΑΤ-ΕΣΑ όπως δεν οι περιγραφες στις «Κίτες της Χούντας Μονο» οι βασανιστες λείπουν. Κελια χωρίς παράθυρα δίχως ήλιο ή θερμότητα, με σφοδρή υγρασία, δίχως φως (ηλιακο ή ηλεκτρικο) δίχως νερο, τροφή, απανωρεύεται να χεις μαζί σου γάρα, σεντόνια, λινά, ντετα έρευνα με τους έχεις σχοινη, σου αντικείμενα που αφαιρούνται τα παπούτσια των παπουτσιών, οι κάλτσες, απανωρεύονται τα παπούτσια, τα τρανζίστορ κ.τ.λ. Μόνη σου τροφία το πλήθος των πονηκών.

Όσοι μιλουν για κάποιο μικρο διάστημα 4-5 ημερών τους δημιουργούν πέρα απο τα ψυχολογικά προβλήματα και διάφορες παθήσεις όπως ψύξη, φροσύνη, πλάκα, πνευμονίτις, ίωση, αφυδάτωση κτλ. Εμείς τώρα δεν πιστεύουμε να υπάρχει γιατί-ατός που να μπορεί να δώσει την συγκατάθεση του ότι αφα τα πειθαρχία κρατητήρια μπορούν να κατοικηθουν. Εσείς κύριε Ματαφια πόσο «εθνικα περήφανος» νιώθετε γι' αφα;

Μάριος Κων/τίνοβ ΕΦΕΔΡΟΣ

ΕΤΥΚ: 11η ΠΑΓΚΥΠΡΙΑ ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΗ

Σε μια περίοδο κρίσης της Κυπριακής καπιταλιστικής οικονομίας, πραγματοποιήθηκε την 1.6.86, η 11η Παγκύπρια Συνδιάσκεψη της Ένωσης Τραπεζικών Υπαλλήλων Κύπρου (Ε.Τ.Υ.Κ). Η περίοδος που περνούμε προμηνύει έντονους ταξικούς αγώνες του Παγκύπριου Συνδικαλιστικού Κινήματος. Όχι μόνο όσον αφορά αιτήματα για μισθολογικές αυξήσεις και βελτίωση των συνθηκών εργασίας αλλά κύρια, αγώνες για τη διατήρηση κεκτημένων δικαιωμάτων όπως είναι η Α.Τ.Α., και προστασία των όσων μέχρι σήμερα έχουμε κατακτήσει.

Η 11η Παγκύπρια Συνδιάσκεψη των Τραπεζικών είναι η πρώτη που γίνεται κάτω από τη νέα ηγεσία της Ε.Τ.Υ.Κ. Η αλλαγή της ηγεσίας, που έγινε πριν ένα χρόνο, ήταν αναπόφευκτη. Γιατι ακριβώς μπήκαμε σε μια περίοδο κρίσης του κυπριακού καπιταλισμού, την οποία η παλιά ηγεσία, φθαρμένη και ανίκανη πια να παίξει οποιοδήποτε προοδευτικό ρόλο, δεν θα μπορούσε να αντιμετωπίσει, και να φέρει σε πέρας τη μάχη με τους εργοδότες.

ΤΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

Είναι πολλαπλά και σοβαρά τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν σήμερα οι τραπεζικοί υπάλληλοι, και που απασχόλησαν την Συνδιάσκεψη. Προβλήματα που αφορούν όλο γενικά το φάσμα των τραπεζικών αλλά και ειδικά προβλήματα κατά τράπεζα και που αναφέρθηκαν λεπτομερειακά στην Έκθεση Δράσης.

Τα πιο σοβαρά από τα προβλήματα αυτά είναι:

α. Υπερωριακή απασχόληση

Οι Τράπεζες πιέζουν τους υπαλλήλους τους να εργάζονται υπερωριακές, πολλές φορές απλήρωτες μάλιστα. Με αυτόν τον τρόπο οι τράπεζες λύουν το πρόβλημα έλλειψης προσωπικού που έχουν εξουθενώνοντας τους υπαλλήλους στη δουλειά. Αυτό, μέσα σε συνθήκες όπου εκατοντάδες και χιλιάδες νέοι παραμένουν άνεργοι, ή που οι ίδιες οι Τράπεζες, μέσα από τα διάφορα οικονομικά δελτία τους, κρούουν υποκριτικά τον κώδωνα του κινδύνου για την ανεργία που αυξάνεται, και που οι τράπεζες κάθε χρόνο κομπάζουν για τα εκατομμύρια λίρες κέρδη τους.

β. Τα μη διαπραγματεύσιμα θέματα

Το πρόβλημα των υπερωριών είναι άμεσα συνδεδεμένο με τη συμφωνία για μη διαπραγματεύσι-

μα θέματα. Προαγωγές, προσλήψεις και μεταθέσεις προσωπικού θεωρούνται μη διαπραγματεύσιμα θέματα. Δεν επιτρέπεται να αφήνονται οι τράπεζες να απειλούν υπαλλήλους ότι δεν θα τους δώσουν προαγωγή ή ότι θα τους μεταθέσουν αν δεν εργαστούν υπερωρίες. Το αίτημα για κατάργηση της συμφωνίας αυτής πρέπει να διεκδικηθεί κατά προτεραιότητα. Είναι άλλωστε και αίτημα της Συνδιάσκεψης αφού αρκετοί ομιλητές αναφέρθηκαν στο ζήτημα αυτά.

γ. Κωδικοποίηση υφισταμένων συμβάσεων

Συμφωνία της Ε.Τ.Υ.Κ. με τον Σύνδεσμο Τραπεζών προβλέπει την κωδικοποίηση των υφισταμένων συμβάσεων. Η Συνδιάσκεψη διακήρυξε ότι δεν είναι διατεθειμένη να υπογράψει αυτήν την κωδικοποίηση, διότι υπάρχει ο κίνδυνος να χάθουν κεκτημένα των τραπεζικών και αυτοί οι Τράπεζες δεν αναγνωρίζουν το δικαίωμα στη Ε.Τ.Υ.Κ. να συμπεριλάβει στον Κώδικα συμφωνίες που κατά λάθος έχουν μείνει έξω από τις αρχικές τις προτάσεις. Η ΕΤΥΚ ζητά τη συμπερίληψη μιας «ανοιχτής παραγράφου» για να καλύπτεται η περίπτωση που μια οποιαδήποτε από τις πολλές άγραφες συμφωνίες μείνει κατά λάθος έξω. Η στάση αυτή των Τραπεζών, καθοδηγείται φανερά από την Ο.Ε.Β., και είναι σημαντικό να το προσέξουμε αυτό, γιατί μπορούμε έτσι να αντιληφτούμε εύκολα τις προθέσεις των εργοδοτών να αφαιρέσουν από τους εργαζόμενους κεκτημένα δικαιώματα.

δ. Άλλα προβλήματα

Η Συνδιάσκεψη ασχολήθηκε και με άλλα προβλήματα γενικά και επι μέρους, όπως για παράδειγμα το Αναλογικό Σχέδιο Κοινωνικών Ασφαλίσεων, που ειδικά για τους τραπεζικούς είναι άδικο σε σχέση με τα Ταμεία Προνοίας που είχαν. Το κέρδος στην περίπτωση αυτή το καρπούνιται οι Τράπεζες ενώ οι τραπεζικοί έχουν μειωμένα ωφελήματα αφυπηρέτησης. Επίσης η παραβίαση και προκλητική καταστρατήγηση συμβάσεων και συμφωνιών είναι ένα άλλο ζήτημα που απασχολεί τους Τραπεζικούς.

Μπροστα στα προβλήματα που αντιμετωπίζει αυτή η τάξη των εργαζομένων η παραδοσιακή αδιαφορία των τραπεζικών υπαλλήλων για συνδικαλιστικά και πολιτικά ζητήματα αρχίζει να σπάει, ειδικά αυτή την περίοδο, που άρχισαν να φαίνονται καθαρά οι προθέσεις των εργοδοτών κάτω από την ηγεσία και καθοδήγηση της ΟΕΒ. Προθέσεις που στοχεύουν στο κτύπημα της εργατικής τάξης για να μπορέσουν να διατηρήσουν τα κέρδη τους. Πρέπει να περιμένουμε από τους εργοδότες οργανωμένες επιθέσεις εναντίον στο βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων. Και θα τους δούμε να προβάλλουν ξανά και ξανά το «για το καλό της εθνικής οικονομίας». Ένα πράγμα πρέπει να έχουμε υπόψη μας οι εργαζόμενοι. Καμία εμπιστοσύνη στους αστούς κεφαλαιοκράτες. Είναι γεμάτοι ψέμα και υποκρισία. Το μόνο που τους ενδιαφέρει είναι το κέρδος τους.

Γι' αυτό πρέπει και η εργατική τάξη να οργανώ-

νεται και να ετοιμάζεται. Η σύγκρουση είναι αναπόφευκτη και πλησιάζει. Είμαστε δυνατοί και το αποδείξαμε. Το αποδείξαμε το Φεβράριο, όταν οι εργοδότες προσπάθησαν να μας πάρουν την ΑΤΑ. Ενωμένα όλα τα Συνδικάτα αντιστάθηκαν και ανάγκασαν τους αστούς να υποχωρήσουν. Και υποχώρησαν γιατί τους τρόμαξε η δύναμη που εξαπολύει η ενότητα των εργαζομένων.

ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΗ & ΕΝΟΤΗΤΑ

Οι ηγέτες της ΕΤΥΚ πρέπει να κατεβούν στη βάση, στους χώρους δουλειάς, να δουν τα μέλη τους να τους δουν τα μέλη τους. Να μιλήσουν για τα προβλήματα τους, να το νιώσουν ότι είναι δυνατοί, γιατί πράγματι είναι. Μόνο έτσι η ηγεσία θα αγκαλιαστεί από τη βάση. Μόνο έτσι θα

μπορέσει να πιάσει το σφυγμό των μελών, να κάνει κόκκαλο και να τραβήξει μαζί της όλους τους τραπεζικούς στη μάχη με τους εργοδότες. Μια μάχη που θα πρέπει να δώσει μαζί με τα άλλα συνδικάτα ξανά ενωμένοι.

Αν σήμερα οι εργοδότες μπόρεσαν μέσα από τις αντιθέσεις τις διαφορές τους να συνασπίσουν γύρω από την ΟΕΒ και να πάρουν από αυτή καθοδήγηση, γιατί να μην μπορούν κι οι εργαζόμενοι να ενωθούν; Απόδειξαν ότι ενωμένοι νικούν. Απόδειξαν ότι, σήμερα ένας ενιαίος συνδικαλιστικός φορέας είναι απαραίτητος. Ένα Κογκρέσο συντεχνιών είναι απαραίτητο. Ένα Κογκρέσο συντεχνιών που να δίνει καθοδήγηση και προοπτική στο Παγκύπριο Εργατικό Κίνημα, για πιο δυναμική αντιμετώπιση της εργοδοσίας.

ARITACO:

Δυναμική αντίδραση σε απόλυση συναδέλφου

Οι εργάτες της Aritaco στη βιομηχανική περιοχή Λινόπετρας στη Λεμεσό αντέδρασαν άμεσα κι αυθόρμητα, κατεβαίνοντας σε απεργία, όταν ο εργοδότης προσπάθησε να απολύσει συνάδελφο τους.

Η απάντηση του εργοδότη ήταν το λοκ-άουτ.

Η αντίδραση των εργατών δείχνει το ψηλό αίσθημα ταξικής αλληλεγγύης που τους διακατέχει την αποφασιστικότητα τους να βάλουν τέρμα στις αυθαίρετες απολύσεις των εργοδοτών, την κατανόηση ότι η δύναμη βρίσκεται στην ενότητα.

Τελικά ο εργοδότης δέχτηκε να διαπραγματευτεί το θέμα με τις συντεχνίες. Όμως η ανένδοτη στάση που επιμένει να διατηρά πολύ πιθανό να αναγκάσει τους εργάτες σε νέα κινητοποίηση για να προστατέψουν τη δουλειά του συναδέλφου τους, που ισοδυναμεί και με προστασία του δικού τους δικαιώματος για δουλειά.

Να φορολογηθεί το κεφάλαιο οχι οι εργαζόμενοι

Μετα την κατάρρευση των ψήφων του ΑΚΕΛ και γενικά της αριστεράς στις βουλευτικές του 1985, η αστική τάξη στην Κύπρο και γενικά η δεξιά ένιωσαν ότι τους παρουσιαζόταν μοναδική ευκαιρία να θέσουν σε εφαρμογή τα μέτρα που για καιρό μελετούσαν.

Το Μάρτη του 86, με αρκετή θρασύτητα στην αρχή, προσπάθησαν να «βάλουν χέρι» σε μια από τις πιο σημαντικές κατακτήσεις της εργατικής τάξης, το τιμαριθμικό. Η αντίδραση από μέρους των συνδικαλιστικών οργανώσεων υπήρξε αυτόματη και οργανωμένη. Η κήρυξη 24ης παναπεργίας «έκοψε» για διάθεση των εργαδοτών την αστεία και κάτω από την πίεση των γεγονότων αναγκάστηκαν να αναβάλουν την μάχη για το Σεπτέμβριο.

Πρόσφατα πριν από τις Δημοτικές εκλογές, το ΑΣΟΠ (Ανώτατο Συμβούλιο Οικονομικής Πολιτικής) που είναι στελεχωμένο από υπαλλήλους του κρά-

τους και μέλη της δεξιάς κυβέρνησης του Κυπριακού, σε συνεδρία του στις 11-4-86 αφού εντόπισε μια σειρά από σοβαρά προβλήματα της οικονομίας, με αίσθημα «εθνικής ευθύνης» πρότεινε στη Κυβέρνηση για να παρθούν μια σειρά από αντεργατικά στην ουσία τους μέτρα για το ξεπέραςμα της κρίσης.

Η πρόσφατη μεγάλη νίκη της Αριστεράς στις δημοτικές εκλογές και η αντίδραση των συνδικαλιστικών οργανώσεων, για άλλη μια φορά έκοψε την όρεξη των αστών για να προχωρήσουν τα αντεργατικά τους μέτρα περιμένοντας καλύτερες μέρες για να επανέλθουν είτε με την ίδια δέσμη μέτρων, είτε, καμουφλάροντας-τα, με κάτι παρόμοια.

Τα μέτρα που είδαμε να προτείνονται μέσα στον Απρίλη είναι:

- εισαγωγή του φόρου προστιθέμενης αξίας γνωστού ως VAT

Με αυτό τον φόρο κάθε αγοραστής προϊόντος πληρώνει την τιμή του και ένα επιπλέον ποσό που θα είναι ανάλογο με την τιμή του προϊόντος. Σίγουρα το πρόβλημα δεν θα το έχει αυτός που αγόραζε τα πιο ακριβά από κάθε είδος, αλλά αυτός που αγόραζε τα πιο φτηνά διότι δεν μπορούσε να αγοράσει τίποτα ακριβότερο. Δηλαδή ακόμα και τα πιο φτηνά αγαθά θα γίνουν πιο δυσκολοπρόσιτα από τα πιο φτωχα στρώματα.

- Αύξηση του ποσοστού συνεισφοράς για την άμυνα.

Σε ένα πολιτικό κλίμα όπου κάθε χαστούκι στον εργαζόμενο δικαιολογείται σαν «Εθνικά αναγκαίο» ήταν αδύνατο να λείπει η μουσική υπόκρουση των «Εθνικών οραματισμών».

- Αύξηση του τέλους πάνω στα αεροπορικά εισιτήρια.

Αν αυξηθεί η τιμή των αεροπορικών εισιτηρίων,

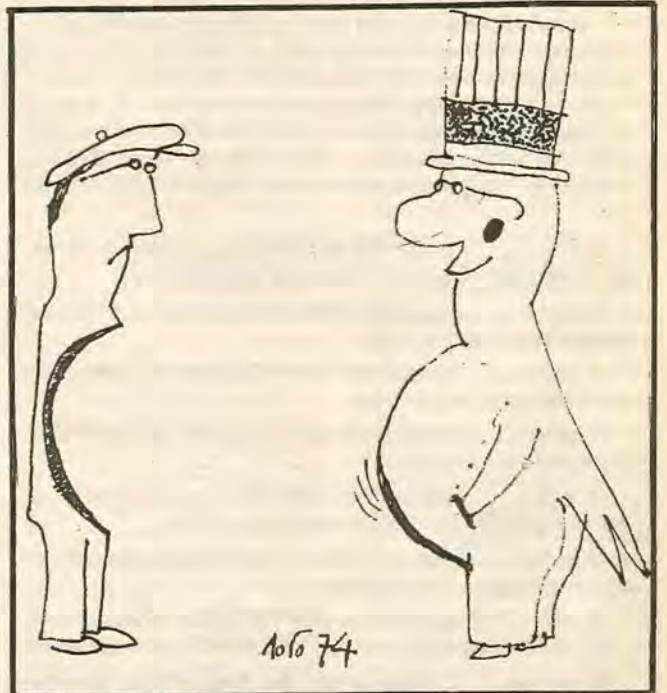
γι' αυτούς που πάνε ένα ταξιδάκι μέχρι το Παρίσι διότι τελευταία ένιωσαν κάπως τετνωμένα τα νεύρα τους «κάτι τρέχει στα γύφτικα». Γι' αυτούς όμως που ένα ταξίδι εκτός Κύπρου ήταν σημαντικό γεγονός, αυτή η αύξηση σημαίνει πολλά.

- Επιβολή πιο περιοριστικών ορών στο σύστημα αγορας με προκαταβολές.

Εδώ με άλλα λόγια θέλει να πει «τέρμα οι ευκολίες πληρωμής». Τις ευκολίες πληρωμής όμως δεν τις ήθελε ο «ταδε» για να αγοράσει BMW της κόρης του.

- Άρση του ανωτάτου επιτρεπτού ορίου των επιτοκίων (Δηλαδή η Κεντρική Τράπεζα να μπορεί να διαφοροποιεί τα επιτόκια και να επιβάλλει ψηλότερο στους τομείς που επιθυμεί να αποθαρρύνει και χαμηλότερα σ' εκείνους που θέλει να ενθαρρύνει).

Τα δάνεια για κτίσιμο

οπιτων σφαλώς δεν είναι σ' αυτά που θέλει να ενθαρρύνει η Κεντρική Τράπεζα.

Ο πατέρας που θα έκτιζε ένα φτωχικό για την κόρη του δεν μπορεί να το κάνει. Από την άλλη αυτή η εισήγηση του ΑΣΟΠ κάνει ακόμα πιο δυνατούς, ανεξέλεκτους και αυθαίρετους ισχυρούς οικονομικούς οργανισμούς με αποτέλεσμα

σίγουρα όχι την εξάλειψη των ταξικών διακρίσεων.

- Εισαγωγή μέτρων για πάταξη της φοροδιαφυγής και φοροαποφυγής.

Αυτό το μέτρο ακούγεται πιο ωραίο από όλα. Όμως αν μπορούσαν τόσο καιρό να ελέξουν και να φορολογήσουν τα μεγάλα

Συνέχεια στην 11

Η Αριστερή πτέρυγα στη δράση

ΛΕΜΕΣΟΣ

Στες εκλογές του Μάη '86 η Λεμεσός αποτελεί ένα ξεχωριστό, λαμπρό παράδειγμα της δυναμικής της ταξικής αντιπαράθεσης. Η εργατική τάξη και στους τέσσερις δήμους πίστεψε σ' αυτό που η ηγεσία του ΑΚΕΛ και της ΕΔΕΚ δεν μπόρεσαν ούτε να ονειρευτούν, ΠΙΣΤΕΨΕ ΣΤΗ ΝΙΚΗ. Ούτε λίγο ούτε πολύ η Λεμεσός και στα τέσσερα καντούνια της βάφτηκε κόκκινη. Κι' αφο ήταν παρα τες προσπάθειες των ηγεσιών των δύο κομμάτων της αριστερας - με την επιμονή τους να αρνούνται τη συνεργασία - να τη βύψουν με οποιοδήποτε άλλο χρώμα εκτός από κόκκινο.

Η θεαματική αύξηση στα ποσοστά του ΑΚΕΛ βρίσκεται στο γεγονός πως βρέθηκε στο ρόλο του υπερασπιστή των ταξικών συμφερόντων της εργατικής ενάντια στην επίθεση της δεξιάς και των κεφαλαιοκρατών.

Στη Λεμεσό είχε ιδιαίτερη σημασία να μη χάσει το κεφάλαιο τα κέρδη που του έφερε το προηγούμενο ύστημα των διορισμών. Γι' αφο το λόγο στο Δήμο Λεμεσού οι κομματικές διαφορές παραμερίστηκαν και κατέβηκε σαν κοινός υποψήφιος ΔΗΚΟ-ΔΗΣΥ ο Α. Χ' Παύλος, ένας απο τους μεγαλύτερους κεφαλαιοκράτες της πόλης.

Απο την άλλη πλευρά το ΑΚΕΛ κατέβαινε με τον Π. Παιονίδη ένα άνθρωπο που προετοιμαζόταν γι' αφο τη θέση εδω και χρόνια. Καμία σοβαρή προσπάθεια δεν έκαμε το ΑΚΕΛ πριν να ανακοινώσει το όνομα του υποψήφιου-του για να συνεργαστεί με την ΕΔΕΚ. Μπορούσε έτσι εκ του ασφαλούς να κατηγορήσει την ΕΔΕΚ για διασπαστική δράση αν δεν ψηφίζοταν ο δικός-του υποψήφιος.

Η ηγεσία της ΕΔΕΚ στη Λευκωσία για ακόμα μια φορά απόδειξε ότι καμία επαφή δεν έχει με τα αισθήματα τόσο της δικής-της βάσης όσο και του λαού γενικότερα. Κατεβάζοντας δική-της υποψήφια, την Δ. Μιχαηλίδου, η ΕΔΕΚ έπεφτε στην παγίδα τόσο της Δεξιάς όσο και της ηγεσίας του ΑΚΕΛ. Θα μπορούσε πια το ΑΚΕΛ να μιλά για δική-του δικαίωση αν ανέβαιζε τα ποσοστά-του ψηλά όπως ήταν πραχτικά σίγουρο ότι θα γινόταν.

Η δική-μας οργάνωση απο την αρχή ζήτησε απο τες δυο ηγεσίες να σκεφτούν τες ευθύνες τους απέναντι στην εργατική τάξη της Λεμεσού και να συνεργαστούν με κοινό υποψήφιο ή τουλάχιστο με ανταλλάγματα σε άλλα Δημάρχεια όπως της Πάφου και των Λευκάρων. Η ηγεσία της ΕΔΕΚ (με πρωταγωνιστή το Δώρο Θεοδώρου) καβαλλημένη το καλάμι μιλούσε για «θέμα αρχής» στη Λεμεσό ξεχνώντας ότι δεν είχε τέτοιες «αρχές» στη Λευκωσία, στα Λατσια, στη Λακατάμια και στη Λάρνακα που υποστήριζε υποψήφιους του ΔΗΚΟ ή άλλους δεξιούς.

Η ηγεσία του ΑΚΕΛ ενδιαφερόταν μόνο να αυξήσει τα ποσοστά της ώστε να σταματήσουν την πίεση της βάσης για ουσιαστικές αλλαγές με την αποτυχία των τελευταίων βουλευτικών εκλογών.

Οι ηγεσίες και των δύο κομμάτων δεν πίστεψαν ότι ο ενθουσιασμός της

εργατίας και η δυναμική μιας συνεργασίας θα μπορούσε να ανατρέψει το 61% της Δεξιάς.

Μπροστα σ' αφο την κατάσταση και με την κατάρρευση κάθε προσπάθειας για συνεργασία η οργάνωση-μας αποφάσισε να καλέσει την ΕΔΕΚ να αποσύρει την υποψηφιότητα της Δ. Μιχαηλίδου και να υποστηρίξει Π. Παιονίδη. Προειδοποιήσαμε την ηγεσία της ΕΔΕΚ ότι θα αντιμετωπιζε μεγάλη ήττα στο θέμα του Δημάρχου και ότι και στους Σύμβουλους το ποσοστό της θα έπεφτε. Μας απάντησαν με λασπολογία, ψευτιες και λιβελλογραφήματα τόσο στην εφημερίδα όσο και με φυλλάδιο.

Μαζέψαμε μέσα σε δυο μέρες 180 υπογράφους που καλούσαν τη Δεξίω να παραιτηθεί. Το μόνο αποτέλεσμα που είχαν ήταν να δωθεί η λίστα στους γραφειοκράτες της τοπικής ηγεσίας για να παρτούν οργανωτικά μέτρα εναντίον των ανθρώπων που υπογράφαν.

Η οργάνωση-μας βγήκε στους δρόμους, παρα τες απειλές και το βρισίδι των γραφειοκρατών, με την εφημερίδα και τα φυλλάδια μας και πολέμησε μέχρι την τελευταία στιγμή για να σταματήσει την πορεία της ΕΔΕΚ προς την σίγουρη ήττα. Η ηγεσία έμεινε αδιάφορη.

Ποτε προηγούμενα δεν πουλήθηκε η εφημερίδα μας με την ευκολία που πουλιόταν τες μέρες πριν τες εκλογές. Αγκαλιάστηκε η θέση-μας απο τη βάση τόσο της ΕΔΕΚ όσο και του ΑΚΕΛ. Όπου πήγαιναν οι σύντροφοι-μας τους υποδέχονταν με ενθουσιασμό. Οι μόνοι που διαμαρτύρονταν ήταν οι δεξιοί που μας έβλεπαν σαν κίνδυνο και οι γραφειοκράτες της ΕΔΕΚ που έβλεπαν την ήττα κατάμουτρα και ήθελαν κάπου αλλου να την αποδώσουν και όχι στη δική-τους πολιτική.

Η λασπολογία που μεθόδευε ο μεγάλος στρατάρχης της γραφειοκρατίας, Θεοδώρου, που έχει στο ενεργητικό-του το περίφημο αποτέλεσμα του 2 1/2% στην Αμμόχωστο το '81, δεν έγινε πιστευτή απο κανένα. Ο κόσμος που μας ήξερε γελοούσε σε βάρους του.

Το ΑΚΕΛ απο την άλλη καλούσε όλους τους Λεμεσιανούς ανεξάρτητα απο ιδεολογία να ψηφίσουν Παιονίδη, να ψηφίσουν «Λεμεσιανία». Πράγματι οι Λεμεσιανοί ψηφισαν «Λεμεσιανία». Αλλα όχι όπως το καταλάβαινε η ηγεσία του ΑΚΕΛ. Ο λαός της Λεμεσού ψηφισε με βάση τη Λεμεσιανή παράδοση που γράφτηκε στες αντιπαράθεσεις Δεξιάς - Αριστερας τον καιρο της Αγγλοκρατίας. Ψήφισε ΤΑΞΙΚΑ.

Καμία απο τις δυο δεν μπορεί να αποφύγει τες ευθύνες της. Παραμένει πραγματικότητα ότι η Λεμεσός μπορούσε να είχε κερδηθεί και δεν κερδήθηκε, γιαι οι ηγέτες της αριστερας δεν πίστεψαν στη νίκη. Η εργατία της Λεμεσού προσπάθησε να μην αφήσει τη Δεξία να νικήσει αλλα προώθηθηκε απο τα στενά προσωπικά και μικροκομματικά συμφέροντα των ηγεσιών των δύο κομμάτων της. Το μάθημα όμως που έδωσε σ' αφο τες ηγεσίες δεν θα ξεχαστεί εύκολα:

Η ταξική συνεργασία της Δεξιάς την αδυνατίζει ενω η ταξική συνεργασία της Αριστερας σαρώνει κάθε εμπόδιο.

ΣΤΑΥΡΟΣ

Αθηναίνοι: ΠΩΣ Η ΔΕΞΙΑ ΠΗΡΕ ΟΥΡΑΝΟ-ΚΑΤΕΒΑΤΑ ΕΝΑ ΔΗΜΟ

Η Αθηναίνοι παραμονές των Δημοτικών εκλογών θα μπορούσε να πεις αγόγγυστα πως ήταν ένα λαϊκό αντισυναγερμικό ηφαιστειο.

Τελικά η μάχη θα μπορούσε να καταλήξει σε αρωτική νίκη των αριστερών δυνάμεων αν η ηγεσία της ΕΔΕΚ, παρα τα λάθη της ηγεσίας του ΑΚΕΛ, δεν ακολουθούσε εγκληματική πολιτική. Τελικά η υποψηφιότητα του ΑΚΕΛ έχασε για 26 ψήφους απο το Συναγερμο.

Η τοπική ηγεσία της ΕΔΕΚ (παρόλες τις προειδοποιήσεις μας) δεν κατάλαβε τι συνέβαινε και ακολουθώντας σεχταριστική στάση, κατεβάζοντας δικό της υποψήφιο βοήθησε άμεσα την εκλογή του δεξιού δημάρχου. Η πολιτική της τοπικής γραφειοκρατίας αποδείχτηκε για μια ακόμα φορά εγκληματική για το κόμμα και το κίνημα.

Η υποψηφιότητα του ΑΚΕΛ παρόλον που έχασε για λίγους ψήφους ήταν ουσιαστικός νικητής αφού συγκέντρωσε ψήφους ισόδυναμους σχεδόν με όλη την «εθνικοφροσύνη». Αυτή η άνευ προηγουμένου αριστερή συσπείρωση έγινε γιαι οι μάζες της Αθηναίνοι είδαν τις εκλογές σαν μια ταξική αναμέτρηση ενάντια στο κύριο εκπρόσωπο του κεφαλαίου το Συναγερμο.

Την πολιτική ανευθυνότητα της γραφειοκρατίας της ΕΔΕΚ την πλήρωσε ακριβία το κόμμα με διάσπαση. Οι γραφειοκράτες λογάριζαν χωρίς τον ξενοδόχο. Δεν έλαβαν καθόλου υπόψη τη ραμαλέα αριστερή βάση του κόμματος που σε μια άνευ προηγουμένου κίνηση απειθαύ-

χησε στη συντριπτική της πλειοψηφία (58%), δίνοντας ψήφο στο ΑΚΕΛ για να εμποδίσουν νίκη της Δεξιάς. Αυτή η κίνηση έδειξε στους γραφειοκράτες πόσο ξεκομμένοι είναι απο τη βάση, η οποία μαζί και ξεκάθαρα απόρριψε τις λανθασμένες επιλογές της και τις πέταξε εκει που θα πετάξει αργα ή γρήγορα και τη γραφειοκρατία: στον σκουπίδοτενεκέ

Η Αριστερή Πτέρυγα της Αθηναίνοι πολυ γρήγορα μέσα απο καμπάνια έκανε γνωστες τις θέσεις της και έδωσε μάχη για να επιτευχτεί η Συνεργασία ΑΚΕΛ-ΕΔΕΚ. Τελικά τα γεγονότα την επαλήθευσαν. Η νίκη θα ήταν σίγουρη αν υπήρχε συνεργασία Αριστερας -ΑΚΕΛ-ΕΔΕΚ, η οποία θα εξηγούσε τον πραγματικό χαρακτήρα των εκλογών σαν αγώνα ενάντια στους τοπικούς εκπροσώπους του κεφαλαίου και της αντιδρασης.

Την ευθύνη για το ότι δεν συνεργάστηκαν έχουν και οι δυο ηγεσίες. Οι συζητήσεις που έγιναν στα παρασκήνια κατάρρευσαν γιαι οι δυο ηγεσίες είδαν τη συνεργασία με κύριο χαρακτήρα το παζάρεμα θέσεων και όχι την πολιτική αναγκαιότητα της.

Η Αριστερή Πτέρυγα καλόστηκε απο τις ίδιες τις αντικειμενικές συνθήκες που δημιουργούνταν με τη διάσπαση της αριστερας να διαδραματίσει ένα καθοριστικό ρόλο:

Οι βλακώδεις χειρισμοί και επιλογές της δεξιάς γραφειοκρατίας άνοιγαν ένα τεράστιο χάσμα στο κόμμα μεταξύ Βάσης και ηγεσίας.

Η αριστερή πτέρυγα **συνέχεια στη σελ. 8**

ΛΕΥΚΩΣΙΑ: Δόθηκε κι εδω η μάχη

Ο συνασπισμός όλων των κομμάτων, εκτός του ΑΚΕΛ, στην υποστήριξη της υποψηφιότητας του Λέλλου Δημητριάδη, είχε δημιουργήσει ένα αισθημα διαφορίας μέσα στες μάζες της Λ/σίας, γιαι η νίκη του Λ.Δ. θεωρείτο σίγουρη.

Στες εργατογειτονίες όμως της Λευκωσίας, του Βόρειου Πόλου και του Καϊμακλίου όπου οι σύντροφοι της Α.Π. έκαναν δουλειά σπίτι με σπίτι, όπως και στα εργοστάσια της περιοχής το κλίμα ήταν διαφορετικό.

«Ας έρτει ο Λέλλος τώρα που επιλυμάναμε με τα νερα να κάμει βόλτες...»

«Δεν εκάμαν τίποτε, το σιειμώνα πλημμύρες, το καλοκαίρι θα μας φαν οι κουφάρες.»

«Πιερώνουμε τόσα χρόνια για το αποχετευτικό και πότε θα ενωθούμε ούτε τζιειν οι εν ηξερουν.»

«Εγιω ρε φίλε που ένι η λαϊκή γειτονία εν ηξερω. Τούτο που ξερω ενι ότι εν ειδάμε κανέναν έργο που το Λέλλο στην περιοχή μας.»

Από την πλευρά της ΕΔΕΚ, το κλίμα που δημιουργήσε η υποστήριξη ενός δεξιού υποψήφιου είχε δημιουργήσει ανάμικτα αισθήματα στη βάση του κόμματος. Οι πιο αριστεροί της βάσης, ακόμα και έμμοθοι μέσα από συζητήσεις με συντρόφους της οργάνωσης μας, δήλωναν «να μου κοπεί το χέρι αν ψηφίσω δεξιο».

Στους δήμους των προαστείων της Λευκωσίας ('Εγκωμη, Αης Δεμέτης, Στρόβολος) όπου η μάχη εθεωρείτο μεν χαμένη αλλα όπου ούτε το ΑΚΕΛ μπορούσε να κερδίσει οι Εδεκίτες αγωνίστηκαν - χωρίς ενθουσιασμο ομολογουμένους - για διατήρηση των ποσοστών της ΕΔΕΚ και στις δυο ψηφοφορίες. Στη δουλειά μας σ' αυτες της περιόχες αξίζει να σημειωθεί η κατανόηση ακόμα και απο τοπικούς ηγέτες του ΑΚΕΛ της θέσης μας για υπεψηφίωση των υποψηφίων δημάρχων και των Συμβούλων της ΕΔΕΚ, παρόλο που στην περίπτωση του Αη Δεμέτη υπήρχε μια πικρία για την άρνηση της ηγεσίας της ΕΔΕΚ για συνεργασία.

Επίσης πρέπει να σημειώσουμε τον πρωτοφανή ενθουσιασμο που προκάλεσε στις εργατικές μάζες η ενότητα — όπως την έβλεπαν — μεταξύ της αριστερης βάσης της ΕΔΕΚ και του ΑΚΕΛ στη ψηφίωση Ακελικών Δημάρχων στη Λ/σία, Λατσια και Λακατάμια. Αυτος ο ενθουσιασμος φαίνεται και απο τις πωλήσεις ρεκορ της Σ.Ε. ακόμα και σε δύσκολους χώρους όπως τα φώτα της τροχαίας (σε μια περίπτωση πουλήθηκαν 50 εφημερίδες στα φώτα σε 1 ώρα) και στον ποδοσφαιρικό αγώνα Ομόνοια Σαλαμίνα (60 εφημερίδες).

Λάρνακα

Στη Λάρνακα η επιλογή της ηγεσίας του κόμματος δε μπορούσε να ήταν χειρότερη. Με την πολιτική παχυδερμία που τη διακρίνει και την ανικανότητα που έχει στο να δέχεται τα σωστα μηνύματα και την πραγματικότητα της κυπριακής κοινωνίας καθόρισε την

πολιτική της υποστηρίζοντας το Χριστοφίδη μαζί με το ΔΗΚΟ για δημάρχο. Δε θα σχολιάσω το πρόσωπο του υποψηφίου ούτε το παρελθόν του — είναι σε όλους γνωστο, τουλάχιστο στη Λάρνακα. Μπροστα στη χρωπημένη επιλογή της ηγε-

σίας του κόμματος η Αριστερή Πτέρυγα κάλεσε τη κομματική βάση για πρώτη φορά σε απειθαρχία. Κάλεσε τη βάση να υποστηρίξει τους υποψηφίους για δημοτικό συμβούλιο της ΕΔΕΚ και τον υποψήφιο δημάρχο του ΑΚΕΛ. Η ηγεσία της ΕΔΕΚ αντι να δικαιολογήσει τουλάχιστο την επιλογή της με επιχειρήματα και να την υποστηρίξει επιδόθηκε στο αγαπημένο της σπόρ της λασπολογίας και

της συκοφαντίας ενάντια μας. Έμεινε φυσικά μετωρη. Η λασπολογία δε πέρασε και χιλιάδες Εδεκίτες νοιωθώντας το ταξικό κάλεσμα ταφτιστηκαν με τη θέση της Αριστερης Πτέρυγας. Η υποστήριξη Χριστοφίδη πυροδότησε μια έκρηξη μέσα στο κομμα. Ολη η αριστερή βάση του κόμματος στράφηκε εναντίον του. Ακόμα και μια μερίδα της επαρχιακής καθοδηγησης εδρασε ενάντια

στην υποψηφιότητα Χριστοφίδη. Η νεολαία σ' όλα τα επίπεδα απο την επαρχιακώς το πιο νέο μελος δούλεψαν ανοιχτα ενάντια στο Χριστοφίδη. Το κόμμα και η νεολαία σχεδόν το σύνολο τους ένωσαν τον καθαρο ταξικό χαρακτήρα της μάχης και επεβαλαν απο μόνοι τους την ενότητα. Η έχταση που πήρε αφο τη πάλη ήταν τέτοια που ο Χριστοφίδης συχνά παραπονέθηκε για **συνέχεια στη σελ. 9**

για τη λασπολογία ενάντια στην Αριστερή Πτέρυγα

ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΣΤΗ ΓΡΑΦΕΙΟΚΡΑΤΙΑ

Στις θέσεις της Αριστερής Πτέρυγας για τις Δημοτικές η γραφειοκρατία του κόμματος απάντησε με λασπολογία. Την ανακοίνωση τύπου της ΑΠ (17.5.86) η οποία εξηγούσε γιατί ενώ η ΑΠ ψηφίζει παντού Δημοτικά Συμβούλια της ΕΔΕΚ, καλεί για υποστήριξη Ακελικών Δημάρχων στους 7 από τους 18 Δήμους, ακολούθησε σε σχόλιο στα «ΝΕΑ» (19.5.86) το οποίο κατηγορούσε τους υποστηρικτές της ΑΠ σαν «Τροτσκιστές πράχτορες του ΑΚΕΛ»!!! Επίσης αποκάλυπτε - δήθεν - ότι η ΑΠ χρηματοδοτείται από το ΑΚΕΛ!

Η σύγκρουση κλιμακώθηκε μετά από τη μαζική διανομή του φυλλάδιου της ΑΠ στη Λεμεσό (20.5.86) το οποίο καλούσε την ΕΔΕΚ να αποσύρει την υποψηφιότητα της Δ. Μιχαηλίδου και να υποστηρίξει Παιονίδη.

Στο φυλλάδιο της ΑΠ, το οποίο δημιούργησε ένα καινούργιο κλίμα μέσα στις Λεμεσιανές μάζες, απάντησε η γραφειοκρατία με δική της ανακοίνωση (την οποία δάνημε μαζικά στους δρόμους της Λ/σου). Η γραμμή διαφοροποιήθηκε αυτή τη φορά ως εξής: «Όχι μόνο η ΑΠ αποτελείται από πράχτορες που χρηματοδοτούνται από το ΑΚΕΛ, αλλά η ΑΠ είναι δημιούργημα(!) του ΑΚΕΛ και το φυλλάδιο που διανεμήθηκε με την υπογραφή της ΑΠ είναι στην ουσία φυλλάδιο του ΑΚΕΛ(!) το οποίο διανεμήθηκε από εμείς του ΑΚΕΛ και υπαλλήλους της ΕΣΣΕΛ(!) Για μια σειρά από μέρες τα «ΝΕΑ» επέμεναν στη νέα γραμμή η οποία χτυπούσε όχι τόσο την ΑΠ όσο το ΑΚΕΛ «που τη δημιούργησε» και το οποίο «παραχαράσσει», «εξαπατεί», «πλαστογραφεί», «εξαπατά» κλπ.

Η όλη υπόθεση φαίνεται τρελή. Χρειάζονται όμως να δοθούν απαντήσεις και να βγουν τα απαραίτητα συμπεράσματα.

■ Μια σύντομη ματιά στις θέσεις και την ιστορία της ΑΠ δείχνει ότι οποιεσδήποτε κατηγορίες για πραχτορισμό είναι έξω από κάθε λογική. Το πρόγραμμα και η δράση της ΑΠ έχουν μόνο ένα στόχο: την εξυπηρέτηση των συμφερόντων της εργατικής τάξης.

Απο τη δημιουργία της η ΑΠ αγωνίζεται για τη συνεργασία των αριστερών κομμάτων στη βάση ενός σοσιαλιστικού προγράμματος. Τα κύρια σημεία αυτού

του προγράμματος είναι καλύτερες συνθήκες δουλειάς και πιο ψηλό βιοτικό επίπεδο για τους εργαζόμενους, εθνικοποίηση των στρατηγικών τομέων της οικονομίας, εργατικός έλεγχος στην παραγωγή, κεντρικός σχεδιασμός της οικονομίας για εξυπηρέτηση του συνόλου της κοινωνίας, απευθείας συμμετοχή των μαζών στην οικονομία και την πολιτική μέσα από συμβούλια των εργαζομένων. Η ΑΠ αγωνίζεται για μια κυβέρνηση ΑΚΕΛ-ΕΔΕΚ που να φέρει σε πέρας την εφαρμογή αυτού του προγράμματος.

Σαν κομμάτι της ΕΔΕΚ η ΑΠ στέκεται με συνέπεια δίπλα στην κομματική βάση σε κάθε εκλογική μάχη. Η ΑΠ αγωνίζεται για μια ΕΔΕΚ δυνατή, ζωντανή, πραγματικά σοσιαλιστική - αυτο εντάσσεται στα πλαίσια της γενικότερης εξυπηρέτησης των συμφερόντων των εργατικής τάξης, για το σοσιαλιστικό μετασχηματισμό της κοινωνίας. Έτσι στις βουλευτικές του 81 η ΑΠ υποστήριξε ΕΔΕΚ, στις προεδρικές του 83 έδωσε όλες τις δυνάμεις για την υποψηφιότητα του Β. Λυσαριδίου και στις Βουλευτικές του 85 αγωνίστηκε για την εκλογική επιτυχία της ΕΔΕΚ - παράλληλα όμως, κριτικάρε σκληρά την ηγεσία της ΕΔΕΚ, ακριβώς επειδή η γραφειοκρατία του κόμματος είναι το κύριο εμπόδιο για μια ζωντανή πραγματικά σοσιαλιστική ΕΔΕΚ, για την εκπλήρωση των οραμάτων της κομματικής βάσης.

Οι τραμπούκοι που η γραφειοκρατία στέλνει συχνά ενάντια σε στελέχη της ΑΠ παίζουν στην ουσία (ακόμα και δίχως να το καταλαβαίνουν) το ρόλο του να φιμώνουν τη μοναδική φωνή που καλεί για την υιοθέτηση ενός κοινού σοσιαλιστικού προγράμματος από τα δυο αριστερά κόμματα, και να καλύπτουν την ηγεσία για την άρνηση στη δεξιά. ■ Στο συγκεκριμένο ζήτημα των φυλλάδιων τώρα.

Η υποστήριξη Ακελικών δημάρχων από την ΑΠ έγινε αποκλειστικά από την σκοπιά των συμφερόντων της εργατικής τάξης στον αγώνα ενάντια στη δεξιά. Στα ίδια τα φυλλάδια γίνεται σκληρή κριτική στην ηγεσία του ΑΚΕΛ για τις ευθύνες

της στην κατάρρευση της προσπάθειας για συνεργασία της - κατανέμονται ιδιαίτερες ευθύνες γιατί «σαν το κύριο κόμμα της εργατικής τάξης ώφειλε να πάρει την πρωτοβουλία» και γίνεται κάλεσμα στα «μέλη και στελέχη του ΑΚΕΛ να στρέψουν την κριτική τους πρώτα ενάντια στη δική τους ηγεσία».

Χρειάζεται εξαιρετικά αρρωστημένη φαντασία για να αποδώσει κάποιος τα κείμενα και τις θέσεις της ΑΠ στην ηγεσία του ΑΚΕΛ - και την διανομή τους σε εμπίσθους του ΑΚΕΛ και της ΕΣΣΕΛ.

Επιπλέον, η ΑΠ έχει προκαλέσει ανοιχτά τη γραφειοκρατία της ΕΔΕΚ να δώσει τα στοιχεία για πραχτορισμό και χρηματοδότηση στη δημοσιότητα. Το ΑΚΕΛ την προκάλεσε (μάλιστα στη Λ/σο δάνημε μαζικά φυλλάδιο στους δρόμους γι' αυτό το σκοπό) να κατονόμασε τους εμπίσθους του και η ΕΣΣΕΛ τους υπαλλήλους της. Η γραφειοκρατία δεν απαντά - τι να πει; Η μετακίνηση όμως («ανυπακοή») των μαζών της ΕΔΕΚ στη Λ/σο προς την υποψηφιότητα Παιονίδη, δίνει πολύ καθαρά το μήνυμα: στην κομματική βάση δεν περνά η λασπολογία.

■ Φαίνεται δύσκολο να το πιστέψει κανείς κι όμως είναι αληθινό: Όλη η ιστορία για «πράχτορες», «χρηματοδότηση», «εμπίσθους» κλπ είναι ψεύτικη και η γραφειοκρατία την προώθησε συνειδητά, ξέροντας ότι πρόκειται γι' απάτη.

Η λασπολογία ήταν από την αρχή ο τρόπος με τον οποίο η γραφειοκρατία αντιμετώπιζε την ΑΠ. Αυτή είναι πάντα η μέθοδος όσων δεν έχουν πολιτικά επιχειρήματα, όσων οι προοπτικές και οι θέσεις έρχονται σε σύγκρουση με την πραγματικότητα της ζωής, όσων νοιώθουν το έδαφος να φεύγει κάτω από τα πόδια τους. Παρα τις αποβολές, τους τραμπουκισμούς και την τρομοκρατία η ΑΠ παραμένει κοντά στη βάση του κόμματος: μια βάση ζωντανή και προβληματισμένη, μια νεολαία που δεν μπορεί να υποταχθεί. Όσο η γραφειοκρατία χάνει τον έλεγχο, το ένα ψέμα πρέπει να είναι μεγαλύτερο από το προηγούμενο, η όλη προσπάθεια αρχίζει να γίνεται απεγνωσμένη, η λογική παραμερίζεται

πλήρως.

Στις Δημοτικές εκλογές η γραφειοκρατία κατέβηκε δίχως αρχές. Άλλου συνεργασίες με τη δεξιά, άλλου αντι-Ακελισμός που μόνο τη δεξιά βοηθούσε. Οι θέσεις της ΑΠ βρήκαν αμέσως αντίκτυπο στη βάση. Οι γραφειοκράτες αντέδρασαν σπασμωδικά: Δοκίμασαν απελπισμένα να συγκρατήσουν τις δυνάμεις του κόμματος, σε μια τελευταία προσπάθεια έστειλαν ακόμα και το Β. Λυσαριδίου στη Λ/σο και τη Λάρνακα.

Η λασπολογία δεν βοήθησε τη γραφειοκρατία. Έφτασε σε τέτοια επίπεδα παραλογισμού που αν έδειξε ένα πράγμα αυτό ήταν την πλήρη χρεωκοπία της.

■ Ο κύριος εχθρός του κόμματος είναι η γραφειοκρατία. Μια ηγεσία η οποία καταφεύγει σε τέτοιες μεθόδους, δεν έχει τίποτα να προσφέρει ιστορικά, είναι το κύριο εμπόδιο στην πορεία του κόμματος προς τα μπρος. Άτομα όπως τον Τάκη Χ' Δημητρίου και τον Δύρο Θεοδώρου που σήμερα αποτελούν κύρια κέντρα εξουσίας μέσα στο κόμμα, δεν έχουν καμία σχέση με τον σοσιαλισμό. Όταν μιλούν για δημοκρατία και δικαιοσύνη είναι οι μεγαλύτεροι υποκριτές.

Η γραφειοκρατία δεν καταλαβαίνει από τον ταξικό χαρακτήρα της κοινωνίας. Έχει προσαρμοστεί απόλυτα στο σύστημα. Είναι παράγοντας συντήρησης, όχι προόδου. Έχει αποκτήσει τα δικά της συμφέροντα και για τη διατήρησή τους γίνεται αδιάστατη. Για τη γραφειοκρατία το κόμμα είναι το μέσο για την εξυπηρέτηση των δικών της συμφερόντων.

Η ιστορία έμαθε να εξελίσσεται μέσα από την κίνηση των μαζών. Το ίδιο θα συμβεί και σε σχέση με την ΕΔΕΚ. Η γραφειοκρατία οδήγησε το κόμμα σε μια νέα ήττα, ενώ υπήρχαν όλες οι προϋποθέσεις για μια μεγάλη νίκη μέσα από μια σωστή πολιτική για τις Δημοτικές εκλογές. Μέσα στη βάση του κόμματος προετοιμάζονται νέες εκρήξεις. Ο αγώνας πρέπει να μεθοδευτεί, η γραφειοκρατία να φύγει. Η ΕΔΕΚ πρέπει να περάσει στη Βάση της, στο εργατικό κίνημα, εκεί που ανήκει.

ΑΝΤΡΟΣ ΠΑΓΙΑΤΣΟΣ

Η Αριστερή πτέρυγα στη δράση

ΑΡΑΔΙΠΠΟΥ

Η Αραδίππου είναι ένας από τους 10 Δήμους που πέρασε στην Αριστερά.

Η ιδιομορφία στην περιοχή ήταν ότι ενώ η δεξιά (ΔΗΚΟ - ΔΗΣΥ) μόλις και ξεπερνούσαν το ΑΚΕΛ πήρε 1109 ψήφους, η Δεξιά πήρε 1119 και η ΕΔΕΚ 401.

Από τα πιο πάνω ποσοστά είναι φανερό ότι μια συνεργασία των δύο Αριστερών κομμάτων θα είχαν σίγουρα την νίκη.

Αυτό το απλό πράγμα οι ηγεσίες των δύο αριστερών κομμάτων δεν κατάφεραν να το υλοποιήσουν (παρόλον ότι έφτασαν πολύ κοντά) γιατί στες επανειλημμένες συναντήσεις τους μετρούσαν το μικροπολιτικό συμφέρον.

Καμία από τις δύο ηγεσίες δεν είδε σοβαρά την πολιτική σημασία της συνεργασίας των δύο κομμάτων και κατέβηκαν διασπασμένα στες εκλογές με δικούς τους υποψηφίους.

Αντίθετα τα δυο Δεξιά κόμματα ξεπέρασαν εύκολα τις διαφορές τους κατεβαίνοντας με κοινό υποψήφιο, κοινό ψηφοδέλτιο, και κοινά εκλογικά επιτελεία.

Η τοπική οργάνωση της Αριστερής Πτέρυγας Αραδίππου έκαμε πάρα πολλές προσπάθειες να πείσει τις ηγεσίες των δύο αριστερών κομμάτων να πειθαρχήσουν στην θέληση της βάσης τους που κατα πλειοψηφία ήθελαν την συνεργασία για να αποφύγουν να έχουν στο σβέρκο τους ένα δεξιο δόγμα.

Δυστυχώς επικράτησε το μικροπολιτικό συμφέρον. Μπροστα στες αντικειμενικές συνθήκες πλέον των δι-

ασπασμένων δυνάμεων της αριστεράς και τη πιθανότητα να αναδειχτεί δήμαρχος ο δεξιός υποψήφιος η Αριστερή Πτέρυγα της ΕΔΕΚ Αραδίππου μπήκε στην μάχη ενάντια στη δεξιά.

Μέσα από μια δυνατή καμπάνια έδωσε όλο της το βάρος για την εκλογή του Αριστερού δημάρχου με τις μεγαλύτερες δυνατότητες επιτυχίας και υποστήριξε την υποψηφιότητα του ΑΚΕΛικού υποψηφίου καλώντας τα μέλη της ΕΔΕΚ να μην υποκύψουν στην λανθασμένη και διασπαστική θέση της γραφειοκρατίας του κόμματος αλλά να υπερψηφίσουν τον υποψήφιο του ΑΚΕΛ στην Δημαρχία και το συμβούλιο της ΕΔΕΚ.

Τα αποτελέσματα των εκλογών δείχνουν πολύ καθαρά την δικαιοσύνη της θέσης μας. Ο Ακελικός υποψήφιος πήρε 1289 ψήφους ενώ ο

υποψήφιος της Δεξιάς πήρε μόνο 1189 ψήφους.

Ο υποψήφιος της ΕΔΕΚ πήρε μόνο 367 ψήφους ενώ στο συμβούλιο η ΕΔΕΚ πήρε 559. Το ποσοστό «ανυπακοής» στην ΕΔΕΚ Αραδίππου ανέβηκε δηλαδή στο 35%.

Επίσης τα αποτελέσματα των εκλογών σπάζουν ακόμη έναν μύθο στην Αραδίππου. Η ΕΔΕΚ είναι αριστερή. Ακόμη και τα συντηρητικά μέλη της ΕΔΕΚ που δεν ψήφισαν τον Ακελικό υποψήφιο έμειναν σταθερά στο κόμμα με ελάχιστα διαρροές προς τα δεξιά.

Τα αποτελέσματα των εκλογών στην Αραδίππου πρέπει να μας προβληματίσουν πολύ σοβαρά. Δείχνουν την ωριμότητα του Εργατικού κινήματος από την μια και την χρεωκοπία της γραφειοκρατίας από την άλλη. Έφτασε πια ο καιρός οι γραφειοκράτες που για μίαν ολόκληρη ζωή στηρίζουν την πολιτική τους θέση

στον παραγοντισμό και το ρουσφέτι να παραμεριστούν και την ηγεσία της τοπικής οργάνωσης να αναλάβουν νέοι ταξικοί αγωνιστές για

Αθηναίου

συνέχεια από σελ. 5

μπόρεσε να καλύψει αυτό το χάσμα να καθοδηγήσει και να σώσει κυριολεκτικά την τιμή του κόμματος από την βέβαιη συντριβή που το οδηγούσε η γραφειοκρατία. Ταυτόχρονα πάλεψε να βάλει φραγμό στη δεξιά που πίστευε σε μια άνετη επικράτηση.

Μέσα από μαζική καμπάνια που κάλυψε κάθε σπιτί του χωριού καλούσε για ψήφιση του συμβουλίου της ΕΔΕΚ - που τελικά αύξησε τα ποσοστά της - και για ψήφιση του υποψ. δήμαρχου του ΑΚΕΛ.

Η γραφειοκρατία κατανώντας ότι θα έβρισκε πολλές αντιδράσεις αποκλείοντας συνεργασία με το ΑΚΕΛ προτίμησε να το παίξει αλα-δημοκρατικά συγκαλώντας συνελεύσεις που τις χρησιμοποίησε στα μέτρα της «ξέρει αυτή» (για

να κάμουμε την ΕΔΕΚ ένα σωστό Μαρξιστικό επαναστατικό κόμμα για το κτίσιμο του σοσιαλισμού. Αχιλλέας Αχιλλέως Α/ππου

να εγκλωβίσει τυχόν αντιδράσεις) ευνοχίζοντας κάθε φωνή για συνεργασία ΑΚΕΛ-ΕΔΕΚ και επέβαλε τελικά τις θέσεις της μέσα από ένα άνευ προηγουμένου όργιο τρομοκρατίας.

Στις συνελεύσεις που πατρονάρονται από τοποτηρητή της κεντρικής ηγεσίας (πράκτορα της δεξιάς τον αποκαλεί η βάση του κόμματος) ακούστηκαν πολλές τιμιές αριστερές φωνές που μίλησαν για τους επερχόμενους κινδύνους καθλήθηκαν όμως από την αδυναμία των συντρόφων στο κόμμα να δράσουν οργανωμένα και αποτελεσματικά.

Είναι αλήθεια πως η πάλη των «ανανεωτικών» έσωσε το κόμμα από πιο θλιβερές επιλογίες της γραφειοκρατίας. Μια από αυτές ήταν να υποστηριχτεί το ΔΗΚΟ στον Δήμαρχο άνευ όρων.

Χάρης Καλαποδάς

3 εκδηλώσεις τον Ιούλιο ΓΙΑ ΕΝΙΣΧΥΣΗ ΤΗΣ ΕΚΦΡΑΣΗΣ Συνολικός στόχος £4,200

Η Αριστερή Πτέρυγα και η Σοσ. Έκφραση βρέθηκαν ξανά — στις δημοτικές — στην πρώτη γραμμή της μάχης που έδινε το εργατικό κίνημα ενάντια στην αστική τάξη. Αυτή την θέση που κερδίσαμε στο εργατικό κίνημα την ωφείλουμε στην μαζική οικονομική υποστήριξη που δίνουν κάθε χρόνο μέσα από τους εράνους, τους χορούς, τις κινηματογραφικές παραστάσεις κι άλλες εκδηλώσεις που οργανώνουμε.

Κατά τη διάρκεια των δέκα περίπου ημερών που κράτησε η προεκλογική εκστρατεία μαζέψαμε γύρω στις £550 στον έκτακτο εκλογικό έρανο που προκηρύξαμε με στόχο £750.

Για να προχωρήσουμε μπροστά και να επεχθύνουμε τη δράση μας έτσι που οι ιδέες του Μαρξισμού να ριζώσουν βαθειά σ' ολόκληρο το εργατικό κίνημα χρειαζόμαστε χιλιάδες λίρες κάθε χρόνο. Όπως γνω-

ρίζουν οι χιλιάδες που εισφέρουν με διάφορους τρόπους στην εφημερίδα μας αυτά τα λεφτά βγαίνουν ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΑ από τους αναγνώστες κι υποστηρικτές μας. Κάνουμε έκκληση σ' όλους όσους εχτιμούν τη δράση μας να συνεισφέρουν και πάλι απλόχερα για να καλύψουμε τους οικονομικούς μας στόχους και να προχωρήσουμε σε νέες κατακτήσεις στον αγώνα για την εργατική εξουσία.

ΛΕΜΕΣΟΣ: Χορος στις 4 Ιούλη

ΣΤΟΧΟΣ £1800

KENTPO AΦPOΔITH
4 Ιούλη — 9.00 μ.μ.
Φαγητό — Πρώτο ποτό — Ορχήστρα — Χορός
Είσοδος: £3.50

ΛΑΡΝΑΚΑ: Κιν/φικη παράσταση 8 Ιούλη

ΣΤΟΧΟΣ £560

Κιν/φος Αττικόν
8 Ιούλη
«ΣΕΡΠΙΚΟ» με τον Αλ. Πατσίνο
Είσοδος: 50 σεντ

Λάρνακα

Συνέχεια από την 5

το γεγονός. Νεολο της ΕΔΕΝ που μοίραζαν προεκλογικό υλικό ανοίχτα καλούσαν το κόσμο να υποστηρίξει τους υποψηφίους δημοτικούς συμβούλους της ΕΔΕΚ και τον υποψήφιο Δήμαρχο του ΑΚΕΛ. Το γενικό τούτο κλίμα ενίσχυσε η δράση της Αριστερής Πτέρυγας που ήταν αποφασιστικής σημασίας. Με ειδικό φυλλάδιο και την έκτακτη έκδοση της Σοσιαλιστικής Έκφρασης οι σύντροφοι ρίχτηκαν στη δουλειά. Εξηγούσαν τη θέση της ενότητας της Αριστερας, έκαναν κριτική στις δυο ηγεσίες και καλούσαν τους εργαζόμενους να ψηφίσουν ταξικά. Σπίτι με σπίτι με προσωπικές συζητήσεις στα εργοστάσια και τους χώρους δουλειάς ανέλυαν ταξικά τη κατάσταση και καλούσαν την εργατική τάξη σε ενότητα.

Η δράση της Α.Π. έκανε ακόμα πιο αποφασιστική τη στάση της αριστερής βάσης του κόμματος. Αποτέλεσμα ενώ το 1985 το Δη-

κο είχε 24,4% και η ΕΔΕΚ 7,1% δηλ 31,5% και οι δυο μαζί, ο κοινός υποψήφιος Χριστοφίδης πήρε μόνο 23,2%. Δηλ. 8,3% μείωση. Αν υπολογίσουμε ότι από το 23,2% ένα σημαντικό ποσοστό είναι προσωπικοί ψήφοι τότε αντιλαμβανόμαστε όλοι ότι η επιλογή της ηγεσίας του Σ.Κ. ΕΔΕΚ οδήγησε στην πανωλεθρία.

Αν η θέση της Αριστερής Πτέρυγας γινόταν δεχτή απ' την ηγεσία του κόμματος κι αν η ενότητα της αριστερας ήταν πραγματικότητα όχι μονάχα σε επίπεδο κομματικής βάσης τότε η νίκη της ενωμένης αριστερας ΕΔΕΚ-ΑΚΕΛ ήταν πιο μεγάλη — πιο αποφασιστική και η ΕΔΕΚ θα αύξανε πολύ περισσότερο τα ποσοστά της στο Δημ. Συμβούλιο. Από την άλλη ούτε η ΑΚΕΛΙΚΗ ηγεσία έβγαλε τα σωστά συμπεράσματα. Αμέσως μετά την εκλογή του ο Χριστοδουλίδης αφαιρούσε το ταξικό στοιχείο στη συνθηματολόγηση του και δήλωνε ότι θα ήταν δήμαρχος όλων των Λαρνακέων, με τον ίδιο τρό-

πο που ο Λυσσαρίδης δήλωνε ότι θα ήταν πρόεδρος όλων των Κυπρίων αν έβγαине. Δε μπορούν οι ηγέτες της Αριστερας να καταλάβουν ότι δε μπορείς νάσαι δήμαρχος ή βουλευτής ή πρόεδρος και για τους εργάτες και για τους αστούς. Οι εργαζόμενοι και οι αστοί έχουν αντίθετα συμφέροντα και τους χωρίζει η ταξική αντίθεση και πάλι. Πως μπορείς νάσαι δήμαρχος και του βιομηχανού ή του ξενοδόχου και την ίδια στιγμή των εργαζομένων σ' αφτους κάποιους θα γελάσεις είτε στη φορολογία είτε στα έργα ανάπτυξης είτε άλλου.

Δεν είναι λοιπόν αργά ούτε και τώρα. Τόσο το ΑΚΕΛ όσο και η ΕΔΕΚ ενώ μενα μακριά από κάθε συνεργασία με τη δεξιά, μπορούν, οπλισμένα μ' ένα εργατικό σοσιαλιστικό πρόγραμμα ν' ανατρέψουν το συσχετισμό δυνάμεων και ν' ανοίξουν το δρόμο για την Αριστερή εργατική Κυβέρνηση. Ας γίνουν οι 10 δήμοι αφτη η αρχή.

Χρίστος

ΛΕΥΚΩΣΙΑ: Χορος στις 11 Ιούλη

ΣΤΟΧΟΣ £1750

KENTPO «OYPAPIO TOEΘ»
11 Ιούλη — 9.00 μ.μ.
Φαγητό — Πρώτο ποτό — Ορχήστρα — Χορός
Είσοδος: £3.50

ΜΕΤΑ ΤΙΣ ΔΗΜΟΤΙΚΕΣ ΕΝΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ

Συνέχεια από την 1 σελίδα

Αντίθετα η ΕΔΕΚ μετά την σχετική νίκη της στις Βουλευτικές εκλογές άρχισε να χάνει τον αγωνιστικό-της χαρακτήρα. Η εκλογή του Λυσσαρίδη στην προεδρία της βουλής με τις ψήφους του ΔΗΚΟ μετάρρεψε το κόμμα από την πιο σημαντική αριστερή αντιπολιτευτική δύναμη σε κομμάτι του κατεστημένου. Η προεδρία της βουλής μπορεί μόνο να έχει σημασία για ένα σοσιαλιστικό κόμμα αν αποτελεί αντιπολιτευτική έπαλξη για την διεκδίκηση της εξουσίας. Χωρίς αυτο μπορεί να οδηγήσει μόνο στη φθορά, ιδεολογική και πολιτική.

Η Εδεκίτικη γραφειοκρατία ποτε δεν κατάλαβε τα αισθήματα και την κίνηση των μαζών. Ζει στον δικό-της κόσμο και προσπαθεί να επιβάλει τις πολιτικές-της φαντασιώσεις στην κοινωνία. Όταν μέσα σε ολόκληρο το 85 το ΑΚΕΛ κυριολεκτικά κατάρρεε κάτω από το βάρος των αμαρτιών της δικής-του γραφειοκρατίας, η ηγεσία της ΕΔΕΚ αναζητούσε ψήφους από τον Συναγερμό. Ετσι το μεγαλύτερο μέρος της πτώσης του ΑΚΕΛ ωφέλησε όχι την ΕΔΕΚ που ήταν ο φυσιολογικός χώρος μετακίνησης των Ακελικών ψηφοφόρων, μα το ΔΗΚΟ.

Μετά τις εκλογές, μη μπορώντας να δουν ότι η άνοδος του ΔΗΚΟ ήταν και η δική-τους αποτυχία, αποφάσισαν ότι το ΔΗΚΟ μετάρρεπε στο κύριο κόμμα της αστικής τάξης (Τ. Χατζηδημητρίου). Και φυσικά χαίρονται γι' αυτο μια και συμμαχούν μαζί-του

σε μια αρμονική συνεργασία των τάξεων. Μια συνεργασία που τους οδήγησε στην ήττα.

Σαν να μην έφταναν όλα αυτά, η πολιτική της Εδεκίτικης γραφειοκρατίας στις Δημοτικές εκλογές ήταν καταστροφική. Άλλου υποστήριξαν δεξιούς υποψηφίους, άλλου με την σεχταριστική υποβολή υποψηφίων έδωσαν την νίκη στη δεξιά.

Δεν είναι τυχαίο που η Αριστερή Πτέρυγα για πρώτη φορά στην ιστορία -της κάλεσε ανοίχτα σε ανυπακοή στην γραμμή της ηγεσίας της ΕΔΕΚ και καταψήφιση των υποψηφίων δημάρχων του κόμματος: υπάρχουν περιπτώσεις που η πειθαρχία στο κόμμα είναι εγκατάλειψη αρχών είναι προδοσία της εργατικής τάξης. Μια τέτοια περίπτωση ήταν και η περίπτωση των Δημοτικών Εκλογών.

Τα αποτελέσματα έδειξαν το μεγαλείο της κομματικής βάσης της ΕΔΕΚ. Για όσους υποστήριζαν ότι η ΕΔΕΚ δεν είναι αριστερο κόμμα μπορούμε να δείξουμε τους αριθμούς. Υπάρχουν αναλυτικά σε άλλες σελίδες. Αυτο που δείχνουν είναι την ωριμότητα της αριστερής βάσης της ΕΔΕΚ που επέβαλε παρα τη θέληση της γραφειοκρατίας την συνεργασία ΑΚΕΛ-ΕΔΕΚ, κατάφερε σημαντικές νίκες και για μερικούς μόνο ψήφους έχασε την ευκαιρία για ένα πραγματικά ιστορικό θρίαμβο. Σήμερα η Εδεκίτικη γραφειοκρατία είναι ένοχη μπροστά σ' ολόκληρο τον Εδεκίτικο κόμμα.

Αυτό δεν σημαίνει πως η ηγεσία του ΑΚΕΛ δεν έχει ευθύνες. Οι επιτυχίες του ΑΚΕΛ δεν ανήκουν σ' αυτούς. Η πολιτική που ακολούθησε το ΑΚΕΛ της τελευταίους μήνες δεν ήταν καθόλου η πολιτική που θα ήθελαν. Ήταν η πολιτική που τους επέβαλε η κομματική βάση του ΑΚΕΛ μετά την ήττα του Δεκέμβρη. Αν η συνεργασία με την ΕΔΕΚ δεν έγινε δυνατή δεν είναι φταιξιμο μόνο της ΕΔΕΚ: η ηγεσία του ΑΚΕΛ ποτε δεν πίστεψε σ' αυτην και δεν την επιδίωξε σοβαρά. Ομως ας μην περάσει απ' το μυαλο-της πως αυτο που έπαθε η ΕΔΕΚ δεν μπορεί να συμβεί και σ' αυτούς. Το αποτέλεσμα των Λευκάρων δείχνει πως και η βάση του ΑΚΕΛ απορρίπτει χωρίς δισταγμό την σεχταριστική πολιτική.

Ποτε προηγουμένα δεν υπήρχε τόσο έντονα το αίσθημα της ενότητας ανάμεσα στις αριστερές μάζες. Αυτη την περίοδο που η αστική τάξη ετοιμάζει τις δυνάμεις-της για να χτυπήσει τις εργατικές κατακτήσεις η συνεργασία ΑΚΕΛ-ΕΔΕΚ είναι άμεση αναγκαιότητα. Αυτο το καταλαβαίνει η εργατική τάξη και χωρίς περιστροφές χτύπη σκληρα αυτους που εμποδίζουν την ενότητα. Άρχισε ήδη να επιβάλλει την ενιαία δράση και θα το κάμνει ολοένα και πιο αποφασιστικά. Η διεκδίκηση της εξουσίας απο την ενωμένη αριστερα πρέπει να αρχίσει τώρα. Δεν υπάρχουν περιθώρια για άλλους πειραματισμούς συνεργασίας με τη δεξιά.

ΘΕΜΟΣ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΕΛΛΑΔΑ - ΤΟΥΡΚΙΑ:

«Ο ανταγωνισμός ανάμεσα στα «εθνικά» κράτη, που δεν είναι παρα ο ανταγωνισμός των καπιταλιστικών ομάδων των αντίστοιχων κρατών δεν κρέμεται στον αέρα. Δεν είναι δυνατόν να περιγραφεί αυτή η γιγαντιαία σύγκρουση δυο σώματα που συγκρούονται στο κενό. Αντίθετα αυτή η ίδια η σύγκρουση καθορίζεται από το συγκεκριμένο περιβάλλον μέσα στο οποίο αυτοί οι «εθνικοί οικονομικοί οργανισμοί» ζουν και αναπτύσσονται. Το περιβάλλον όμως αυτό έχει πάψει από καιρό να είναι μια απομονωμένη οικονομία. Αντίθετα είναι κομμάτι ενός γενικότερου όλου που ονομάζεται παγκόσμια οικονομία.»

N. Μπουχάριν (Ιμπεριαλισμός & Παγκόσμια Οικονομία)

Το απόσπασμα αυτό παρόλο που συγκρούεται με κατοπινές λανθασμένες αναλύσεις του Μπουχάριν ζωγραφίζει την εικόνα ενός κόσμου όπου ο καπιταλιστικός ανταγωνισμός δεν περιορίζεται σε πολέμους τιμών στην αγορά αλλά περνά σε επίπεδα συνολικής αντιπαράθεσης οικονομικών οργανομένων σε εθνικούς καπιταλισμούς.

ΤΙ ΑΛΛΑΞΕ;

Χώρες με διαφορετικά επίπεδα ανάπτυξης και πολιτισμού έχουν προχωρήσει στο δρόμο τέτοιας καπιταλιστικής ενσωμάτωσης και ανταγωνισμών έτσι που διαμάχες σαν της Ελλάδας και της Τουρκίας να είναι σήμερα παγκόσμιο φαινόμενο και να το συναντούμε σε διάφορα μήκη και πλάτη: Ιραν-Ιρακ, Ινδία-Πακισταν Αργεντινή-Χιλή, Μαρόκκο-Αλγερία. Ανάμεσα στο 1950 και το 1980 η εικόνα του κόσμου άλλαξε. Η απομόνωση των πρώην αποικιακών χωρών έσπασε. Αποτελούν τώρα αναπόσπαστο συμπλήρωμα του ψηφιδώτου της παγκόσμιας αγοράς. Στη δεκαετία του 70 οι χώρες αυτές διπλασίασαν τις εξαγωγές τους προς το κέντρο ενώ απορροφούσαν το 1/3 της Ευρωπαϊκής παραγωγής. Η παραγωγή στα ηλεκτρονικά περνά στην άλλη μεριά του Ειρηνικού, στα καινούρια εργοστάσια της Ανατολικής και Νοτιοανατολικής Ασίας. Χώρες όπως η Βραζιλία γίνονται μια δέφτερη πατρίδα της ΒόλξΒάγκεν και της μικροηλεκτρονικής. Γιατί έγινε αυτό;

Στη δεκαετία του 50 χώρες της περιφέρειας του καπιταλισμού προσπαθούσαν με κεντρικό μοχλό το κράτος να προχωρήσουν σε βιομηχανική ανάπτυξη και αναπαραγωγή του παγκόσμιου καταμερισμού στο εσωτερικό τους. Ήταν η περίοδος των κινημάτων του Ναζισμού στη Μ. Ανατολή και του Περονισμού στη Λ. Αμερική. Τότε η σχέση του κέντρου με την περιφέρεια ήταν σχέση απαγωγής φτηνών πρώτων υλών, ενώ η μεγάλη μάχη για αγορές και επενδύσεις γίνεται μέσα στο ίδιο το Κέντρο. Στες αρχές όμως της δεκαετίας του 60 η Ευρώπη δεν μπορεί να είναι η λύση ή τουλάχιστον η μοναδική λύση για το Αμερικάνικο κεφάλαιο.

Η ΑΝΑΠΤΥΞΗ ΤΗΣ ΥΠΑΝΑΠΤΥΞΗΣ

Ήδη από το 1957 η ΕΟΚ δημιουργεί ελεύθερη ζώνη ανταλλαγών ενώ έξω απ' αυτή μπαίνουν εμπόδια. Τα Γιαπωνέζικα μονοπώλια αρχίζουν ν' απλώνουν τα πλοκάμια τους.

Όλοι πια ψάχνουν να φύγουν από τα όρια που μέχρι τώρα αναπτύχθηκαν, με σχέδια εξορμήσεων σε χώρες που θα εξασφάλιζαν χαμηλά κόστα παραγωγής και μεγαλύτερες αγορές. Ο «Τρίτος Κόσμος» γίνεται χώρος μαζί της υποδοχής πολυεθνικού κεφαλαίου. Οικονομικές χώρες βλέποντας τα πλεονεκτήματα της αξιοποίησης των δανείων και της σύγχρονης τεχνολογίας εγκαταλείπουν τον δρόμο της «εθνικής συσσώρευσης» και της κλειστής ανάπτυξης. Έτσι σαν αποτέλεσμα κύρια των εξελίξεων στην παγκόσμια οικονομία και όχι στη δική τους χώρα αποκλειστικά, τα κεφάλαια της περιφέρειας κινήθηκαν και αναπτύχθηκαν στα πλαίσια της διεθνούς αγοράς. Τι έγινε όμως;

— Το Κράτος των ανοιχτών οικονομικών σχέσεων με προσανατολισμό την διεθνή οικονομία αφήνει να εξαφανιστεί ότι εσωτερικό κεφάλαιο δεν μπορεί να επιβιώσει σ' αυτήν, ενώ βοηθά με συμμαχίες, συγκρούσεις ακόμα και πολέμους όποια κεφάλαια μπορούν να επιβιώσουν σ' αυτό τον ανταγωνισμό. Και εδώ ακριβώς φανερώνεται η σχέση ανάμεσα στη καπιταλιστική συσσώρευση και τους εξοπλισμούς.

— Στη δεκαετία του 60, που ήταν η αποθώωση της άνηθης του καπιταλισμού οι πολεμικές δαπάνες αποτελούσαν το 50% των επενδύσεων πάγιου κεφαλαίου. Στες Η.Π.Α. το ποσοστό ήταν 60% ενώ στην Αγγλία 42%. Οι εξοπλισμοί δηλαδή έπαιξαν ρόλο αποσυμφόρησης της κεφαλαιοαγοράς και πρόσφεραν ευκαιρίες για επενδύσεις, στρατιωτικά προγράμματα, προχωρημένη τεχνολογία. Ήταν σαν ένας μηχανισμός καταστροφής ενός μέρους της παραγωγής για να διατηρείται ψηλό το ποσοστό του κέρδους.

«ΤΑ ΚΕΦΑΛΟΧΩΡΙΑ»

— Σ' αυτή την περίοδο της κρίσης που όλοι εξαρτώνται απ' όλους, οι διεθνείς ανταγωνισμοί βρίσκονται στον παροξυσμό τους. Η στρατιωτικοποίηση της οικονομίας και οι τοπικοί πόλεμοι δεν είναι πλέον προνομιακό πεδίο επέμβασης μόνο του μητροπολιτικού ιμπεριαλισμού (ΕΟΚ, ΝΑΤΟ) αλλά η επιλογή και ο τρόπος επίλυσης των διαφορών κάθε εθνικού καπιταλισμού που λειτουργεί ιεραρχικά σαν κρίκος της αλυσίδας. Γι' αυτό επαναλαμβάνεται ο

εθνικισμός των εργατικών κομμάτων της Β' Διεθνούς πριν τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο. Σε μια σειρά από χώρες τα προβλήματα της οικονομικής κρίσης αναζητούν διέξοδο στην οικονομική εξάπλωση, την επέχταση και την μεγαλύτερη διείσδυση στη γύρω περιοχή σε βάρος των άμεσων αντιπάλων.

— Χώρες όπως το Πακισταν, το Ιρακ, η Βραζιλία και η Αργεντινή, όχι μόνο βρίσκονται ανάμεσα στις πρώτες χώρες παραγωγής συμβατικών όπλων αλλά κατασκευάζουν και πυρηνικά. Δίπλα στους παραδοσιακούς εξαγωγείς όπλων, αυτή η διευρυμένη αγορά δίνει δυνατότητες και σε νέους εξαγωγείς όπως η Ισπανία και η Γιουγκοσλαβία, που ανεβαίνουν σταθερά την κλίμακα της πολεμικής βιομηχανίας. Είναι σ' αυτόν ακριβώς τον δρόμο που προσπαθούν να μπουν η Ελλάδα και η Τουρκία. Οι διαδικασίες που έδωσαν αυτές τις δυνατότητες στις δύο χώρες είναι γνωστές: η εντυπωσιακή, διεθνοποίηση κεφαλαίου μετά τον πόλεμο, η διευρυμένη καπιταλιστική ενσωμάτωση με αντιφατικό

πόλεμοι, Α' παγκόσμιος, εκστρατεία στην Ουκρανία, Μικρασιατική εκστρατεία, Β' Παγκόσμιος, Εμφύλιος, Δόγμα Τρούμαν, Κορέα, Χούντα, Ελληνοτουρκικά, αγορά του αιώνα.

ΑΠΟ ΤΗ «ΦΙΛΙΑ» ΣΤΟΝ ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΜΟ

— Ήδη η Ελλάδα και η Τουρκία από την πρώτη δεκαετία μετά τον πόλεμο είναι χώρες με προχωρημένη ενσωμάτωση στον αναπτυγμένο καπιταλισμό, τουλάχιστον πολύ πιο προχωρημένη από την Μ. Ανατολή. Έτσι το δίδυμο (που κατέχει μια ιδιαίτερη θέση στην περιοχή) εντάσσεται στους δύο οργανισμούς του αναπτυγμένου καπιταλισμού ΝΑΤΟ και ΟΟΣΑ. Από τότε αναλαμβάναν να διαμεσολαβήσουν προνομιακά τα ιμπεριαλιστικά συμφέροντα στην περιοχή. Η ένταξη τους στις κατώτερες βαθμίδες της μητρόπολης συνοδεύεται από την στρατιωτικοποίηση τους. Από την μια ο ρόλος του στρατού σ' ένα Κεμαλικό καθεστώς ενώ από την άλλη ο εμφύλιος είναι βασικά στοιχεία ένταξης της Τουρκίας και της Ελλάδας στο παγκόσμιο σύστημα. Από το 1947 το δόγμα Τρούμαν

μιας καλλίτερης θέσης στους κρίκους της ιμπεριαλιστικής αλυσίδας, είχε αρχίσει. Η υποστήριξη της Ένωσης και η αποστολή μεραρχίας στη Κύπρο μετά την ανεξαρτησία δείχνει τον δυναμικό τρόπο με τον οποίο αποφάσισε το Ελληνικό κεφάλαιο να λύσει τα εθνικά ζητήματα.

Σ' αυτό το στάδιο οι «εθνικές ανάγκες» του Ελληνικού κεφαλαίου συμπίπτουν με την Αμερικάνικη στρατηγική για συγκυριαρχία στο νησί με την Αγγλία. Η κρίση του 63, 64 και του 67 σήμαινε διατάραξη των ισορροπιών της Ζυρίχης έτσι ο πιο δυνατός κρίκος έπρεπε ν' αναλάβει να τες αποκαταστήσει. Η πρωτοβουλία των κινήσεων στην κρίσιμη δεκαετία του 60 ανήκει στο ελληνικό κεφάλαιο. Το 1974 μέσα σε συνθήκες παγκόσμιας οικονομικής κρίσης και πολιτικής αστάθειας στην Ελλάδα και Κύπρο το Τουρκικό κεφάλαιο εκμεταλλεύεται την ευκαιρία και παίρνει την σκυτάλη από τον γείτονα ανταγωνιστή του. Το παιχνίδι παίζεται τώρα στην «αντίπαλη περιοχή». Εκεί ακριβώς διεκδικεί μια πρωτοκαθεδρία τόσο

ΕΟΚ σε πλήρη ένταξη, η πιο σημαντική εξέλιξη όμως είναι το γεγονός ότι η κλιμάκωση των εξοπλισμών για πρώτη φορά αποχτά οργανική σύνδεση με την συσσώρευση κεφαλαίου στον εσωτερικό Ελλαδικό χώρο. Με εξαίρεση τους εξοπλισμούς του Μεταξά που ήρθαν μαζί με την εκβιομηχάνιση της δεκαετίας του 30 η Ελληνική πολεμική βιομηχανία μετατρέπεται σε αιχμή παραγωγής. Το μέλλον των βιομηχανικών επενδύσεων δένεται όλο και πιο στενά με στρατιωτικές προετοιμασίες ενώ το κοινωνικό βάρος της στρατοκρατίας αφιερώνεται, και όχι μόνο αυτό, αλλά οι επενδύσεις γίνονται σε μέγεθος που να μπορούν να σταθούν με αξιώσεις και στη διεθνή αγορά. Μέσα σε περίοδο κρίσης «επενδυτικής απεργίας» και αποβιομηχανοποίησης της Ελληνικής οικονομίας το βάρος της πολεμικής βιομηχανίας ανεβαίνει: η ΕΑΒ, η ΕΒΟ, η Στάγερ Ελλάς, η ΠΥΡΚΑΛ και το εργοστάσιο τανκς στο Βελεστίνο του Βόλου αποτελούν σαν κεφάλαια, απασχόληση και τζίρο ένα μεγάλο ποσοστό της βιομηχανίας με τάση ν' αφιερώνεται. Ακόμα το βάρος των στρατιωτικοποιημένων ναυπηγείων (πρώην Ανρεάδη) ανεβαίνει χάρις στις παραγγελίες του πολεμικού ναφτικού ενώ τα υπόλοιπα είτε είναι προβληματικά, κλείνουν ή απολύουν (Λάτσης, Ήφαιστος, Νιάρχος).

— Είναι μέσα σ' αυτό το πρίσμα που πρέπει να δούμε που επικεντρώνεται ο Ελληνοτουρκικός ανταγωνισμός.

ΚΥΠΡΟΣ

Φωνάζουν οι Έλληνες αστοί: η Κύπρος δίνει σήμερα τον «καλο αγώνα» του Ελληνισμού, συνεχίζει την τελεφταία μάχη των «Παλαιολόγων», να την βοηθήσουμε. Και όμως. Την εποχή του ιμπεριαλισμού δεν μπορούμε να μιλούμε για βοήθεια και συμπαράσταση. Ακόμα και αν υπάρχουν αυτά είναι απλά, ο τρόπος με τον οποίο εμφανίζεται η ΔΙΕΚΔΙΚΗΣΗ ενός ζωτικού χώρου. Λοιπόν όταν ο ελληνικός εμπορικός στόλος με χωρητικότητα 39.5 εκατ. κόρους απασχολεί πάνω από 100.000 Έλληνες ναυτεργάτες και αποτελεί το 15% του παγκόσμιου στόλου, τότε πρέπει να δούμε τα πράγματα και λίγο αλλιώς. Όταν αυτός ο στόλος δεν ασχολείται μόνο με το ελληνικό εξωτερικό εμπόριο αλλά κυρίως με τις μεταφορές μεγάλων μονοπωλιακών συγκροτημάτων της παγκόσμιας αστικής αγοράς, όταν το 1/3 αυτού του στόλου είναι πετρελαϊκά οφόρα που ασχολούνται με την μεταφορά πετρελαίου της Εγγυς Ανατολής, όταν οι ιδιοκτήτες αυτών των πετρελαϊκών οφόντων είναι την ίδια στιγμή οι μεγαλύτεροι εφοπλιστικοί οίκοι της Ελλάδας, όταν το ναφτιλιακό κεφάλαιο ελέγχει ισχυρές θέσεις μέσα στη βιομηχανία και τις τράπεζες, όταν οι Έλληνες εφοπλιστές είναι μέλη και συναιτέροι του παγκόσμιου κοσμοπολιτι-

Πρωτομαγιά του 84 στην Κωνσταντινούπολη. Μόνο με χούντες και πραξικοπήματα μπορεί το κεφάλαιο να καθυστερήσει την σοσιαλιστική επανάσταση στη Τουρκία.

τρόπο (χωρίς να εξαφανίζεται η εξάρτηση) μιας σειράς από χώρες στην ζώνη των μητροπόλεων, η μετάβαση από τον εθνικισμό της εσωστρεφούς ανάπτυξης στον εθνικισμό της εξάπλωσης και της εξωστρεφούς ανάπτυξης και κατα συνέπεια στους ανταγωνισμούς ανάμεσα στα «κεφαλοχώρια». Ο Ελληνικός καπιταλισμός για να δυναμώσει την οικονομική του διείσδυση σε μια περιοχή - σταυροδρόμι όλων των ανταγωνισμών - έχει εμπλακεί σε μια δίνη αντιθέσεων που απαιτούν δυναμική στρατιωτική παρουσία στα Βαλκάνια, το Αιγαίο, την Κύπρο, την Αν. Μεσόγειο. Αφτη ακριβώς η ένταξη του ελληνικού καπιταλισμού στο διεθνές του περιβάλλον αλλάζει την σχέση των εξοπλισμών με την συσσώρευση κεφαλαίου. Η στρατιωτική βιομηχανία αναπτύσσεται σε κλάδος αιχμής.

— Από την επανάσταση του 1909 και μετά το ελληνικό κεφάλαιο συντηρεί μια δυσανάλογα μεγάλη στρατιωτική μηχανή: Βαλκανικοί

διακύρρησε ότι ήταν απαραίτητες για να ολοκληρωθεί η στρατιωτική πίεση του Δυτικού Κεφαλαίου πάνω στα παραμορφωμένα εργατικά κράτη της Ανατολής. Σε μια περίοδο που τα δάνεια, οι επενδύσεις, ο κύριος όγκος άφξης του διεθνούς εμπορίου συγκεντρώνεται στην καρδιά του καπιταλισμού, η Ελλάδα και η Τουρκία είναι από τες λίγες χώρες της περιφέρειας που επωφελούνται. Οι Αμερικάνοι προσπάθησαν να δώσουν μια «υλική βάση» σ' αυτή την «συνύπαρξη», προτείνοντας ακόμη και ομοσπονδία Ελλάδας-Τουρκίας στη συνάντησή του τότε διχτάτορα Παπαδόπουλου με τον Ντεμιρέλ.

— Στην πράξη όμως τέτοια «ομοσπονδία» θα ήταν από την φύση της ανταγωνιστική, γιατί η ένταξη τους σ' ένα αλληλεξαρτώμενο δίδυμο έβαζε το ζήτημα του ποιός είναι ο Κυρίαρχος Πόλος. Καμμία από τες δύο χώρες δεν μπορούσε να γίνει δορυφόρος της άλλης. Ο αγώνας δρόμου για διεκδίκηση

στρατιωτική όσο και οικονομική. Πεδίο δράσης δεν είναι μόνο τα «σύνορα» αλλά όλη η περιοχή. Η συγκυρία του πολέμου Ιραν-Ιρακ έδωσαν ένα ξαφνικό δυναμισμό στις Τουρκικές εξαγωγές ενώ εταιρείες και τουρκικά τσιμέντα έκαναν αισθητή την παρουσία τους στη Β. Αφρική και Μ. Ανατολή παρόλο που οι Έλληνες ανταγωνιστές τους βρίσκονται εκεί από καιρό. Τα βάρη του Τουρκικού χρέους, οι διαπραγματεύσεις για αναθεώρηση των δανείων με το Δ.Ν.Τ. Οι σχέσεις με τη Γερμανία η προσέγγιση της ΕΟΚ μέσω Γαλλίας, δείχνουν τελικά ότι η Χούντα αναγκάστηκε ν' ανοίχτει στα ρεύματα της διεθνοποίησης του κεφαλαίου στηρίζοντας έτσι εκείνη την αστική μερίδα που είχε σαν διαδοχικούς εκφραστές τον Μεντερές, τον Ντεμιρέλ και τον Οζαλ.

Η ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ

Στην Ελλάδα αντίθετα η διαδικασία προχώρησε με πιο γοργούς ρυθμούς. Κλιμακώθηκε η σύνδεση με τη

ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΕΘΝΙΚΩΝ ΚΕΦΑΛΑΙΩΝ

κου κεφαλαίου, ε τότε, η «συμπαρατάξη» με την «μαρτυρική Κύπρο» είναι κάτι περισσότερο από συμπαρατάση. Γιατί η Κύπρος είναι μια αποικιακή στρατηγική βάση, γιατί είναι τελικά εγγύηση για την εξασφάλιση των πετρελαίων της Εγγυς Ανατολής στους ξένους μονοπωλιακούς μεγιστάνες.

ΛΗΜΝΟΣ

Η δημιουργία στρατιωτικού αεροδρομίου στη Λήμνο, η στρατιωτικοποίηση των νησιών, η δημιουργία νέου αεροδιαδρόμου πάνω από το Αιγαίο δεν είναι καθόλου άσχετα με την κρίση και τα προβλήματα του Ελληνικού καπιταλισμού που αναζητά διέξοδο στην εξαγωγή και τους εξοπλισμούς. Ο милитаризм είναι πλέον οργανική ανάγκη του ελληνικού κεφαλαίου. Ο Παπανδρέου και ο Μησοτάκης φωνάζουν «ειρήνη δια της ισχύος», «να γίνουμε αστακοί». Όμως η ισορροπία του τρόμου δεν έχει θέση στις επιδιώξεις του εργατικού κινήματος. Όπως την απορρίπτουμε για τα πυρηνικά το ίδιο ισχύει και για τα συμβατικά. Δεν μπορεί να φωνάζει από την

μία ο Παπανδρέου «απύραυλα Βαλκάνια» και από την άλλη να προχωρά στην «αγορά του αιώνα». Αυτό δεν είναι πρόταση ειρήνης αλλά κλιμάκωση. Σημαίνει φούντωμα εθνικισμού, ένταση, παραπέρα ανταγωνισμός. Ο καπιταλισμός στην Ελλάδα και την Τουρκία έχει την τάση να βγαίνει έξω από τα εθνικά του σύνορα και να διεκδικεί ζωτικό χώρο και αγορές για τις βιομηχανίες του. Αυτό ακριβώς προϋποθέτει μια πολιτική, στρατιωτική, και οικονομική υπεροχή σε βάρος των ανταγωνιστών.

— Η Τουρκία συντηρεί την κατοχή στην Κύπρο καταπιέζει τις μειονότητες, διεκδικεί διέξοδο στο Αιγαίο. Αφτα για τον ένα. Η ψυχροπολεμική στρατηγική των Αμερικάνων όμως συμπίπτει αυτή την φορά με τις «εθνικές ανάγκες» του ελληνικού κεφαλαίου για στρατιωτικοποίηση της Λήμνου και ένταξη της στον αμυντικό σχεδιασμό του ΝΑΤΟ για δημιουργία δεξιάς ζώνης άμυνας στο Αιγαίο μετά την θάλασσα του Μαρμαρα. Ακόμα. Μπορεί η στρατιωτικοποίηση των νησιών να παραβιάζει τη συμφωνία της Λωζάνης. Όμως οι Αμερικάνοι στρατηγοί γελούν ειρωνικά με το αίτημα της Τουρκίας για αποπλιση των νησιών σε μια εποχή πυρηνική που στηρίζεται στη κλιμάκωση των εξοπλισμών και όχι στη μείωση τους.

Ελληνικό Φάντομ ΣΙΑ

Για την αστική τάξη και τον Παπανδρέου η συμμετοχή της Λήμνου στις ασκήσεις του ΝΑΤΟ αποτελεί «κορυφαίο εθνικό στόχο». Η εργατική τάξη όμως δεν

μπορεί να συμμετέχει σ' αυτό το γαϊτανάκι των αστών. Δεν μπορεί να θεωρεί «εθνικό στόχο» την εγκατάσταση βομβαρδιστικών αεροπλάνων και υπερσύγχρονων στρατιωτικών τηλεπικοινωνιακών μηχανημάτων μέσα στην είσοδο των στενών, στα Δαρδανέλια.

— Η εργατική τάξη πρέπει να τερματίσει μια για πάντα τον Ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό με σοσιαλιστική επανά-

σταση, γιατί ακριβώς σέρνει πίσω του «οικονομικές θυσίες» αφού κράτος και μονοπώλια με απολύσεις, κλεισίματα, περικοπές, προσπαθούν να μεταφέρουν πόρους από τις «μη βιώσιμες» προβληματικές βιομηχανίες στις πολλά υποσχόμενες πολεμικές. Θυσίες πολιτικές αφού αυτές οι βιομηχανίες είναι «εθνικά ευαίσθητες» και κάθε απεργία υπονομεύει τους «εθνικούς στόχους». Αλλά προϋποθέτει ακόμα και θυσίες στρατιωτικές αφού η απειλή του πολέμου είναι πάντα μια πιθανότητα (αποκακρωμένη σήμερα λόγω της τεράστιας δύναμης και οργάνωσης της εργατικής τάξης).

— Τα καπιταλιστικά μονοπώλια και οι στρατοκράτες πρέπει να ανατραπούν και στις δύο όχθες του Αιγαίου. Μόνο έτσι θ' απελευθερωθούν οι πληθυσμοί των νησιών από την τρομοκρατία των στρατιωτικών ασκήσεων, των εκβιασμών, των απειλών και της ανασφάλειας.

— Ο πολύχρονος αγώνας των δύο λαών για διέξοδο από το ΝΑΤΟ δείχνει τον δρόμο που πρέπει να ακολουθήσει η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ για να κερδηθούν οι Τούρκοι εργάτες στη μάχη του σοσιαλισμού, γιατί ακριβώς μόνο έτσι θα λυθεί το ζήτημα του επιχειρησιακού ελέγχου του εναέριου χώρου αφού αφτός ανταποκρίνεται στις ψυχροπολεμικές ανάγκες της συμμάχιας. Η κρατικοποίηση κάτω από εργατικό έλεγχο - διαχείριση - και μειωμένο χρόνο δουλειάς των εργαζομένων των 200 μονοπωλίων και εταιριών πετρελαίου μαζί με μια διεθνιστική πρόταση για αφοπλισμό των ελληνικών νησιών και των παραλίων της Τουρκίας για μια κοινή συνεκμετάλλεψη του θαλάσσιου βυθού της υφαλοκρηπίδας του Αιγαίου, θα σκορπούσε τεράστιο αναβρασμό μέσα στους Τούρκους εργάτες και θα επιτάχυνε την πτώση της Χούντας.

M.K

Συνέχεια από την 4

κεφάλαια και δεν το έκαμαν τους κατηγορούμε για εγκληματίες. Όσο για τους εργάτες και τους υπάλληλους πάντα τους φορολογούσαν. Εκτός κι αν με το μέτρο αυτο εννοούν ακόμα πιο σκληρά μέτρα πάνω στους μισθόβιους.

— Εντατικοποίηση των προσπαθειών για προώθηση των εξαγωγών.

Είναι δύσκολο να πιστέψουμε ότι ο κάθε ξεχωριστός καπιταλιστής δεν έκανε το παν δυνατό για αύξηση των κερδών του. Εκτός κι αν θέλουν να μας πείσουν ότι το πρόβλημα του κυπριακού καπιταλισμού είναι ότι έχουμε λάθος ανθρώπους για καπιταλιστές. Το μόνο που μπορούμε να σκεφτούμε ότι εννοούν εδώ είναι ότι πρέπει να εντατικοποιηθούν οι προσπάθειες για αποκοπή τους

τιμαριθμικού ώστε τα κυπριακά προϊόντα, πιο φτηνά τώρα, να μπορούν να συναγωνιστούν τα ξένα και να «προωθούνται». Άλλωστε πόσες φορές δεν χρησιμοποιήσαν ακριβώς αυτά τα λόγια...

— Παράχρηση αυξήσεων στους μισθούς ανάλογα με την αύξηση της παραγωγικότητας.

Αυτό που λένε εδώ είναι ότι άσχετο με τα χρόνια υπηρεσίας, την ανακατανομή του Εθνικού Εισοδήματος κ.λ.π. κανένας εργάτης δεν θα πάρει αύξηση αν π.χ. δεν παράξει περισσότερα από 10 ζευγάρια παπούτσια την ημέρα που παράγει τώρα. Αν πάλιν παράξει 11 τότε θα πάρει αύξηση σε χρηματική αξία ίση με τα κορόνδια του 11ου ζευγαριού.

Είναι φανερό βλέποντας τα μέτρα που προτείνονται ότι κύριο στοιχείο

Όχι στις φορολογίες

είναι να ρίξουν τα βάρη στους εργαζομένους και γενικά στα στρώματα με χαμηλό εισόδημα για να μπορέσουν έτσι οι αστοί να ξεπεράσουν τα προβλήματα της οικονομίας τους.

ΠΙΟ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΚΑΙ ΠΩΣ ΛΥΕΤΑΙ

Ακούοντας τις πιο πάνω εισηγήσεις κάποιος διερωτάται γιατί να μπορούσε ο κυπριακός καπιταλισμός να αναπτύσσεται από το 1960 μέχρι το 1984 (με εξαίρεση τα δυο χρόνια που ακολούθησαν την Τουρκική Εισβολή) χωρίς να ισχύουν τα πιο πάνω μέτρα. Τι είναι αυτό που άλλαξε και χρειάζεται η επιβολή τους; Είναι με την ίδια λογική που θα μπορούσε κάποιος να

ρωτήσει την Θάτσερ γιατί ο Αγγλικός καπιταλισμός για τρεις δεκαετίες μεσουρανούσε έστω και με «πολυψηλα» ανεργιακά επιδόματα και τώρα χρειάζεται η δραστική μείωση τους για να «ξαναμεσουρανήσει».

Η απάντηση είναι μια. Η κρίση του παγκόσμιου καπιταλισμού, την οποία ακολούθα και ο κυπριακός, δεν προέρχεται ούτε από την ύπαρξη σταθερών επιτοκίων, ούτε από την ύπαρξη τιμαριθμικού ούτε και από τα ψηλά ανεργιακά επιδόματα. Η κρίση είναι προϊόν οργανικών αντιφάσεων που ενω κατάφερε το σύστημα να κρύψει για δυο δεκαετίες μετά τον δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο, τώρα το κτυπούν ανελέητα ρίχνοντας το σε τέτοια κατάσταση μέσα από την

οποία δεν βλέπουν ελπίδες, ούτε και οι πιο αισιόδοξοι αστοί οικονομολόγοι ακόμα και όταν προτείνουν τα ανούσια και αντιεργατικά μέτρα τους.

Μπορεί μετά τις Δημοτικές και την τεράστια νίκη που πέτυχε το εργατικό κίνημα σ' αυτές, οι αστοί να έκαναν πίσω περιμένοντας πιο κατάλληλο χρόνο για να επιτεθούν.

Σήμερα οι εργατικές μάζες έχουν πάρει την γεύση μιας επιτυχίας που προήλθε μετά από μια μάχη που έκανε για πρώτη φορά καθαρό ότι ήταν μεταξύ δεξιάς (δημοκρατικής τόλμης) και αριστεράς. Είναι ενθουσιασμένες και έτοιμες για οποιαδήποτε μάχη.

Αυτό που χρειάζεται το εργατικό κίνημα είναι ένα συνολικό πρόγραμμα αγώνα για να αντιμετωπίσει τις νέες επιθέσεις που έρχον-

ται.

Το συνδικαλιστικό κίνημα και τα αριστερά κόμματα πρέπει να απαντήσουν. Αν θέλετε λεφτά τρέξτε να βρείτε που έχουν πάει τα τεράστια κέρδη που βγάλαν πάνω στις πλάτες μας τόσα χρόνια. Αν λένε ότι δεν μπορούν να λειτουργήσουν με την ύπαρξη τιμαριθμικού τότε να τους κρατικοποιήσουμε και να εφαρμόσουμε εργατικό έλεγχο. με κρατικοποιημένα εργοστάσια θα μπορεί να σχεδιοποιείται και να ελέγχεται πραγματικά η οικονομία. Με Εργατικό έλεγχο, η παραγωγικότητα που τόσο σας ενδιαφέρει θα πάει στα ύψη. Εμείς δεν έχουμε τίποτα να δώσουμε ούτε μέσα από τις φορολογίες σας ούτε μέσα από την μείωση των μεροκαμάτων μας.

ΣΩΤΗΡΗΣ ΒΛΑΧΟΣ

ΚΑΘΕ ΜΗΝΑ

Η ΕΣΕΛ, οι μισθωτοί του ΑΚΕΛ και άλλα φαιδρα

Να λοιπόν που η γραφειοκρατία της ΕΔΕΚ έστω και στη φαντασία της μας βρήκε δουλειά. Υπάλληλοι της ΕΣΕΛ. Η τύχη όμως δεν μας ευλόγησε και πολύ, κι' εκεί που πηγαίναμε να προκόψουμε, μας ήλθε η ραδιενέργεια.

Επειδή τα αγγούρια και οι ντομάτες δεν πουλιόντουσαν και πολύ, μας πήρε μισθωτούς του το ΑΚΕΛ, μας βάπτισε κι' όλας, και βγήκαμε στους δρόμους με τα φυλλάδια για τις δημοτικές.

Ως ανδροκράτες που είμαστε, με τις γυναίκες δεν τα πάμε και τόσο καλά. Γι' αυτό στην Λεμεσό δεν ψηφίσαμε την Δέσπω. Έπειτα ούτε επιφανείς άνδρες είμαστε για να υπογράψουμε στις εφημερίδες για υποστήριξη της υποψηφιότητας της, και να ποζάρουμε και λίγο διανοού-

μενοι.

Αυτά είναι για τους επιχειρηματίες, τους γιατρούς, τους δικηγόρους, τους ζωγράφους ακόμα και τους νοσοκόμους, όχι όμως και για τους υπαλλήλους. Το ζητούμενο είναι η βιτρίνα, οι καθως πρέπει κύριοι της εποχής, με κοστούμι ή το πολύ πολύ σαφάρι, και όχι αμόρφωτοι υπαλληλίσκοι σαν κι' εμάς.

Στην Λευκωσία τον Λέλλο δεν τον ψηφίσαμε γιατί μας βγήκε πολύ σοσιαλιστής. Οι θέσεις του πάνω στην τοπική αυτοδιοίκηση ξεπέρασαν και τις δικές μας. Θα καταργήσει λέει όλες τις ιδιωτικές επιχειρήσεις στην εντός και εκτός των τειχών Λευκωσία που καταδυναστεύουν τον ηρωικό λαό της πρωτεύουσας. Ε, όχι κύριε Λέλλο, είπαμε σοσιαλισμό αλλά όχι κι' έτσι, πολύ το πάεις,

γι' αυτό κι εμείς δεν σε ψηφίζουμε έστω κι αν χαμογελάς ωραία.

Στην Σκάλα κανονικά θάπρεπε να ψηφίζαμε Χριστοφίδη. Δεν άφησε αυτός ο άνθρωπος λαγκούβα που να μην φωτογραφίθηκε μαζί της, καθώς και φωτοχοιρονία. Μόνο που φοβάμαι το τραγούδι του Τουρνά «όπου με πάρει ο άνεμος πάω, γίνομαι άνεμος» αν πει να το τραγουδήσει κι' αυτός, θα χρειάζεται να πηγαίνουμε βαρκάδα από τις Φοινικουδες για να τον βρούμε, όταν θα ψάχνουμε για δήμαρχο.

Τώρα τι κάθομαι και σκοτούζω το μυαλό μου, τι θα ψηφίσουμε τελικά ούτε κι εγώ ξέρω. Δυο άνθρωποι που «εναπομείναμε» όλοι κι' όλοι τι μπορούμε να κάνουμε δηλαδή; Εδώ ολόκληροι κομματικοί μηχανισμοί

δεν καταφέρνουν να πείσουν ούτε τους μισούς να τους ψηφίσουν και θα τα καταφέρουμε εμείς; Γι' αυτό λοιπόν πάμε για καφε κι' ότι θέλει ασ γίνει.

Ο ένας εκ των δυο αυτοαποκαλούμενων αριστερο πτερυγυτών Γ. Κυπραίος

Υστ. Είπα να σχολιάσω με λίγο χιούμορ όλα αυτά που εγράφετο στα «Νεα» για την Αριστερή Πτέρυγα και διάφορα άλλα, προ των εκλογών γιατί νομίζω ότι δεν χρειάζονται σοβαρά επιχειρήματα για να τ' αντικρούσεις. Εξ άλλου μετά τις εκλογές, φαίνονται κι αυτά να διαβήτουν το δικό τους χιούμορ παρ' όλο που γράφτηκαν για σοβαρά πράγματα.

ΤΣΕΡΝΟΜΠΙΛ: ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΠΥΡΗΝΙΚΗΣ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ;

Χωρίς αμφιβολία το δυστύχημα στο Τσέρνοβιλ είναι το χειρότερο που συνέβηκε ποτέ στην ιστορία της χρήσης της πυρηνικής ενέργειας για την παραγωγή ηλεκτρισμού. Όμως δεν είναι το μόνο. Σοβαρά δυστυχήματα υπήρξαν στο Σελλαφλιντ της Βρετανίας, στο Θρη Μαιλ Αιλαντ της Αμερικής και άλλα. Είναι χαρακτηριστικό της συχνότητας μικροτέρων ατυχημάτων το γεγονός ότι μέσα στον μήνα που ακολούθησε το Τσέρνοβιλ έγιναν γνωστά τρία τουλάχιστον πυρηνικά ατυχήματα: στη Γαλλία πέντε εργάτες δέχτηκαν υπερβολικές δόσεις ακτινοβολίας, στις ΗΠΑ σε ατύχημα υπόγειας πυρηνικής δοκιμής καταστράφηκαν όργανα αξίας εκατομμυρίων δολλαρίων και στη Γερμανία υπήρξε σοβαρή διαρροή ραδιενέργειας από πειραματικό πυρηνικό αντιδραστήρα.

Αυτό το τελευταίο ατύχημα είναι σημαντικό και από μια άλλη σκοπιά: την ίδια στιγμή που η κυβέρνηση της Δυτικής Γερμανίας, μαζί με όλες τις άλλες δυτικές κυβερνήσεις επιδίωξαν σε μια υποκριτική υστερία καταδίκης της Σοβιετικής Ένωσης για την απόκρυψη για τρεις μέρες του ατυχήματος του Τσέρνοβιλ, φαίνεται ότι η ίδια κράτησε μυστικά τα γεγονότα για το ατύχημα στον δικό της αντιδραστήρα για ένα ολόκληρο σχεδόν μήνα και δοκίμασε να φορτώσει την αύξηση της ραδιενέργειας στην περιοχή στο Τσέρνοβιλ.

Φυσικά δεν είναι μόνο η Σοβιετική και η Γερμανική κυβέρνηση που προσπαθούν να κρύψουν το τι γίνεται στους πυρηνικούς-τους αντιδραστήρες. Η Βρετανία κράτησε μυστική τη φωτιά στο Γουίντκελ για δεκαετίες ενώ οι ΗΠΑ μόνο όταν τα πράγματα έφτασαν στο απροχώρητο έδωσαν πληροφορίες για τα δικα της δυστυχήματα. Δεν μπορεί να είναι διαφορετικά τα πράγματα σ' ένα κόσμο που ζει στη σκιά του πυρηνικού πολέμου και όπου η ειρηνική χρήση της πυρηνικής ενέργειας είναι άρρηχτα δεμένη με την παραγωγή πλουτωνίου, της

Για πρώτη φορά βρεθήκαμε αντιμέτωποι με την ύπουλη δύναμη της ανεξέλεκτης πυρηνικής ενέργειας Μ. Κορπατσοβ.

εγκαταλείπει την πυρηνική ενέργεια μέχρι το 2010.

Η χρήση της πυρηνικής ενέργειας, έχει δυο βασικά προβλήματα. Το πρώτο είναι η δημιουργία όγκων ραδιενεργών αποβλήτων που δεν μπορούν να πεταχτούν οπουδήποτε χωρίς σοβαρούς, μακροχρόνιους περιβαλλοντικούς κινδύνους. Το δεύτερο είναι ο κίνδυνος ατυχημάτων που την σοβαρότητα της έδειξε δραματικά το ατύχημα του Τσέρνοβιλ. Στην αρχή οι δυτικοί προσπάθησαν να αποδώσουν το δυστύχημα στην ιδιόμορφη κατασκευή του Σοβιετικού πυρηνικού σταθμού και να πουν ότι κάτι ανάλογο δεν θα μπορούσε να συμβεί στη δύση. Όσο όμως οι πληροφορίες για το δυστύχημα αυξάνονταν άρχισε να γίνεται καθαρό πως Σοβιετικός αντιδραστήρας δεν διέφερε και τόσο από τα δυτικά μοντέλλα («ΤΑΙΜ» 2 Ιουνίου 1986) και οι δυτικοί επιστήμονες δεν είναι πια και τόσο βέβαιοι για το πως έγινε δυνατό να συμβεί το ατύχημα (Νιου Σάιεντιστ 23 Μαΐου 1986). Σύμφωνα με μια επίσημη Αμερικανική έρευνα που έγινε το 1975 (ΤΑΙΜ 2 Ιουνίου 1986) αναμένεται να υπάρξει ένα σοβαρό ατύχημα με λιώσιμο του πυρήνα μια φορά σε κάθε 20.000 χρόνια λειτουργίας του αντιδραστήρα. Αυτό δεν είναι καθόλου μικρή πιθανότητα: για τις ΗΠΑ όπου λειτουργούν πάνω από 100 αντιδραστήρες αυτό σημαίνει ένα ατύχημα κάθε 200 χρόνια. Για ολόκληρο τον κόσμο με σχεδόν 400 αντιδραστήρες σημαίνει ένα δυστύχημα κάθε 50

χρόνια.

Η ίδια μελέτη αναφέρει ότι υπάρχει μια πιθανότητα στις 10.000 ένα τέτοιο δυστύχημα που θα μολύνει μια περιοχή περίπου με το μέγεθος της Κύπρου, να προκαλέσει πάνω από 3000 νεκρούς αμέσως και άλλες 45000 λιγότερο άμεσες περιπτώσεις με εγκαύματα, ενώ μακρόχρονα να προκαλέσει καρκίνους σε εκατοντάδες χιλιάδες άτομα.

Το δυστύχημα στο Τσέρνοβιλ άγκαι το χειρότερο στην ιστορία είναι ένα «μικρο» δυστύχημα. Αυτό το «μικρο» δυστύχημα τρομοκράτησε ολόκληρη την Ευρώπη και υπολογίζεται ότι θα στοιχίσει στη Σοβιετική Ένωση πάνω από 4 δισεκατομύρια δολάρια. Δεν είναι παράξενο που το μέλλον της πυρηνικής ενέργειας αυτή τη στιγμή δεν φαίνεται καθόλου λαμπρό.

Ωστόσο δεν είναι καθόλου απλο να ξεγράψουμε την πυρηνική ενέργεια. Στη Γαλλία 60% της ηλεκτρικής - της ενέργειας παράγεται σε πυρηνικούς σταθμούς. Στη Δυτική Γερμανία 36%. Στη Σοβιετική Ένωση 11% με σχέδια να αυξηθεί σε 20% μέχρι το 1990. Στην Ιαπωνία 26% και στη Σουηδία 50%. Έτσι, παρα την έντονη αντίδραση του κόσμου είναι αδύνατο να περιμένει κανείς δραματική εγκατάλειψη της πυρηνικής ενέργειας.

Ακόμα είναι λάθος να βλέπουμε την πυρηνική ενέργεια σαν κάτι από τη φύση-του κακό. Αυτό που είναι κακό είναι η εφαρμογή-της χωρίς την απαιτούμενη ασφάλεια. Ακόμα πρόκειται για μια τεχνολογία που βρίσκεται σε πειραματικό στάδιο. Είναι εγκληματικό να την εφαρμόζουμε βιαστικά για εμπορικούς και πολιτικούς σκοπούς, κοντά σε πληθυσμιακά κέντρα με της σημερινές πιθανότητες ατυχημάτων.

Αυτό που πρέπει να γί-

νει είναι να αντιμετωπιστεί η πυρηνική ενέργεια σαν μια πειραματική τεχνολογία για το μέλλον. Αργά η γρήγορα είμαστε αναγκασμέ-

νοι να την χρησιμοποιήσουμε. Όχι όμως ριψοκινδυνεύοντας τις ζωές χιλιάδων ανθρώπων.

ΘΕΜΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Αδιέξοδο στο Εθνικό

Συνέχεια από την 1

ΓΕΝΙΚΗ ΚΡΙΣΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ.

Βρισκόμαστε αντιμέτωποι με την κρίση του συνόλου της πολιτικής ηγεσίας και στην Κύπρο και στην Ελλάδα. Ούτε οι λεγόμενοι «ενδοτικοί» ούτε και οι «απορριπτικοί» έχουν οτιδήποτε να προσφέρουν για να λύσουν το αδιέξοδο.

Η γραμμή Παπανδρέου για σκληρή στάση, με έμφαση τη διεθνοποίηση του Κυπριακού δείχνει τις ανεπάρκειες της. Η σκληρή στάση σήμερα οδηγεί στην αναγνώριση του κράτους (οι Αμερικανοί το έκαναν ξεκάθαρο στην Ελληνική πλευρά). Η διεθνοποίηση δεν έχει κανένα νόημα από τη στιγμή που έρχεται σε

σύγκρουση με τον γ.γ. του Ο.Η.Ε. Η χρεωκοπία της γραμμής φαίνεται κι από το γεγονός πως οι σχέσεις της Τουρκίας με την Ευρώπη εξομαλύνονται.

Μαζί με τις διαφορές «γραμμής» καταρρέει και η ιδέα της εθνικής ενότητας. Για πρώτη φορά εδώ και πολύ καιρό όλες οι πολιτικές δυνάμεις της Κύπρου κατέβηκαν ενωμένες με βάση την «Εθνική» γραμμή που αποφασίστηκε στην Ελλάδα. Αυτό δεν έσωσε τίποτα.

ΜΟΝΟ Η ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΜΠΟΡΕΙ

Μπροστα σ' αυτά τα αδιέξοδα και τη γενική χρεωκοπία, το εργατικό κίνημα πρέπει να βγάλει τα σωστά συμπεράσματα.

Η λύση του Κυπριακού είναι αδύνατη μέσα στα αστικά πλαίσια. Η σύγκρουση συμφερόντων ανάμεσα στους Ε/Κ και Τ/Κ αστους δεν επιτρέπει καμία αισιοδοξία όσον αφορά τη δυνατότητα των ενδοκυπριακών συμφωνιών να δώσουν λύση. Ο ΟΗΕ και η διεθνής διπλωματία δεν μπορούν να λύσουν προς όφελος των λαών ένα πρόβλημα στο οποίο υπάρχει σύγκρουση αστικών συμφερόντων.

Λύση στο εθνικό πρόβλημα μπορεί να βρεθεί μόνο μέσα από την κοινή δράση των Ε/Κ και Τ/Κ εργαζομένων. Κι αυτή είναι δυνατή μόνο στη βάση ενός σοσιαλιστικού προγράμματος.

Τα καθήκοντα για τα αριστερά κόμματα, την

ΕΔΕΚ και το ΑΚΕΛ είναι πολύ συγκεκριμένα:

- Πρέπει να σπάσουν κάθε συνεργασία με την αστική τάξη και να εγκαταλείψουν τη χρεωκοπημένη πολιτική της εθνικής ενότητας,
- να χτίσουν το Ενιαίο Μέτωπο της Αριστεράς στη βάση ενός σοσιαλιστικού προγράμματος,
- να καλέσουν τα αριστερά κόμματα του Βορρά σε συνομιλίες για την λύση του εθνικού προβλήματος,
- και χτίζοντας το Κοινό Μέτωπο Ε/Κ και Τ/Κ εργαζομένων να βάλουν τις βάσεις για μια Κύπρο ελεύθερη και σοσιαλιστική, σε συνεργασία με τα αδελφα εργατικά κινήματα της Ελλάδας και της Τουρκίας.

ΑΝΤΡΟΣ ΠΑΓΙΑΤΣΟΣ.

αγοραζετε
τη
σοσιαλιστική
εκφραση

σοσιαλιστική
εκφραση

Σοσιαλιστική Έκφραση
Τ.Κ. 5475 Λευκωσία

ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΓΡΑΦΕΙΑ:
Αγίου Δομετίου 53
Έγκωμη Λευκωσία
τηλ. 461553

Επαρχιακά γραφεία:
Λ/σος: 51040
Λ/κα: 53583

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ:
Για ένα χρόνο, 12 φύλλα
Εσωτερικό: £4.00
Εξωτερικό:
Ευρώπη: £6.00
Αμερική: £8.00
Αυστραλία: £10.00

ΑΝΤΡΟΣ ΠΑΓΙΑΤΣΟΣ.